AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2008. december 16.*

A T-225/06., T-255/06., T-257/06. és T-309/06. sz. egyesített ügyekben,

a **Budějovický Budvar, národní podnik** (székhelye: Česke Budějovice [Cseh Köztársaság], képviselik: F. Fajgenbaum és C. Petsch ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Anheuser-Busch, Inc.** (székhelye: Saint Louis, Missouri [Amerikai Egyesült Államok], képviselik kezdetben: V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel és A. Pohlmann, később: V. von Bomhard, A. Renck és B. Goebel ügyvédek),

az OHIM második fellebbezési tanácsa által 2006. június 14-én (R 234/2005-2. sz. ügy), 2006. június 28-án (R 241/2005-2. sz. és R 802/2004-2. sz. ügyek) és 2006. szeptember 1-jén (R 305/2005-2. sz. ügy) a Budějovický Budvar, národní podnik és az Anheuser-Busch, Inc. közötti felszólalási eljárások ügyében hozott határozatok ellen benyújtott keresetei tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: V. Tiili elnök, F. Dehousse (előadó) és I. Wiszniewska-Białecka bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. augusztus 26-án (T-225/06. sz. ügy), 2006. szeptember 15-én (T-255/06. és T-257/06. sz. ügyek) és 2006. november 14-én (T-309/06. sz. ügy) benyújtott keresetlevelekre,

tekintettel az OHIM-nak Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. január 30-án (T-225/06. sz. ügy), 2007. február 20-án (T-257/06. sz. ügy), 2007. április 26-án (T-255/06. sz. ügy) és 2007. április 27-én (T-309/06. sz. ügy) benyújtott válasz-beadványaira,

tekintettel az Anheuser-Busch, Inc.-nek az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. január 30-án (T-225/06. sz. ügy), 2007. február 28-án (T-257/06. sz. ügy), 2007. május 7-én (T-255/06. sz. ügy) és 2007. május 24-én (T-309/06. sz. ügy) benyújtott válaszbeadványaira,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság első tanácsának elnöke által az ügyeknek az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 50. cikke alapján a szóbeli szakasz lefolytatása céljából történő egyesítésére vonatkozó, 2008. február 25-én hozott végzésére,

a 2008. április 1-jei tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

A – *A nemzetközi jog*

1 Az eredetmegjelölések oltalmára és nemzetközi lajstromozására vonatkozó, 1958. október 31-én elfogadott, 1967. évi július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979.

szeptember 28-án módosított Lisszaboni Megállapodás (a továbbiakban: Lisszaboni Megállapodás) 1–5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Első cikk

(1) A jelen Megállapodás hatálya alá tartozó országok az ipari tulajdon oltalmára létesült Unió keretén belül Külön Uniót alkotnak.

(2) Ezek az országok kötelezik magukat, hogy e Megállapodás rendelkezései szerint területükön oltalomban részesítik a Külön Unió többi országának termékeire vonatkozó eredetmegjelöléseket, ha azokat a származási ország e minőségükben elismeri és oltalomban részesíti, és a Szellemi Tulajdon Világszervezetét […] létrehozó Egyezményben megnevezett Szellemi Tulajdon Nemzetközi Irodája […] lajstromozta.

2. cikk

(1) E Megállapodás értelmében az eredetmegjelölés: valamely ország, táj vagy helység földrajzi neve, ha azt olyan ottani származású termék megjelölésére használják, amelynek minőségét vagy jellegét – kizárólag vagy lényegében – a földrajzi környezet határozza meg, a természeti és emberi tényezőket is beleértve.

(2) Származási országnak azt az országot kell tekinteni, amelynek neve a terméket hírnevessé tette, vagy ahol az eredetmegjelölés hírnevét adó vidék vagy helység fekszik.

3. cikk

Oltalmat kell biztosítani bármely visszaéléssel vagy utánzással szemben még akkor is, ha a termék valóságos eredetét is feltüntetik, vagy ha a megjelölést fordításban vagy fajta, típusú, -szerű, utánzat, illetve hasonló kifejezéssel együtt alkalmazzák.

4. cikk

E Megállapodás rendelkezései semmiképp sem zárják ki a Külön Unió országaiban az eredetmegjelölés tekintetében akár más nemzetközi szerződések – így az 1883. évi március hó 20-án az ipari tulajdon oltalmára létesült és a későbbiekben felülvizsgált Párizsi Uniós Egyezmény vagy az áruk hamis vagy megtévesztő származási jelzésének megakadályozására vonatkozó, 1891. évi április hó 14-én létesült Madridi Megállapodás –, akár a nemzeti jogszabályok vagy bírósági határozatok alapján már fennálló oltalom alkalmazását.

5. cikk

(1) Az eredetmegjelöléseket – a nemzeti jogszabályok szerint a jelzés használatára jogosult természetes vagy jogi személynek, illetve közületnek vagy magánszemélynek a nevére – a Külön Unióhoz tartozó országok hivatalainak kérelmére a Nemzetközi Iroda lajstromozza.

(2) A Nemzetközi Iroda a lajstromozásról haladéktalanul értesíti a Külön Unióhoz tartozó országok hivatalait, és időszaki lapjában közzéteszi a lajstromozást.

(3) Bármely tagország hivatala kijelentheti, hogy nem biztosítja annak az eredetmegjelölésnek az oltalmát, amelynek lajstromozásáról értesítést kapott, feltéve, hogy e nyilatkozatát, az indokok megjelölésével, a lajstromozásról szóló értesítés kézhezvételétől számított egyéves határidőn belül megküldi a Nemzetközi Irodának, feltéve továbbá, hogy e nyilatkozat az érintett országban nem sérti a megjelölés oltalmának egyéb olyan formáit, amelyeket a jogosult a fenti 4. cikknek megfelelően igényelhet.

[…]”

2 A Lisszaboni Megállapodáshoz kapcsolódó Végrehajtási Szabályzat 2002. április 1-jén hatályba lépett szövegének 9. és 16. szabálya a következőképpen rendelkezik:

„9. szabály

Elutasításról szóló nyilatkozat

(1) Az elutasításról szóló nyilatkozatot annak a szerződő országnak az illetékes hivatala közli a Nemzetközi Irodával, amely tekintetében az elutasítást kimondták; a nyilatkozatot a hivatalnak alá kell írnia.

[…]

16. szabály

Érvénytelenítés

(1) Ha a nemzetközi lajstromozás hatályát a szerződő országban érvénytelenítik, és az érvénytelenítéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye, az érintett szerződő ország illetékes hivatala erről értesíti a Nemzetközi Irodát.

[…]”

3 Az eredetjelzők, az eredetmegjelölések és a mezőgazdasági és ipari termékek eredete egyéb elnevezéseinek oltalmára vonatkozó, Ausztria és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság között 1976. június 11-én aláírt és ezt követően a Cseh Köztársaság jogrendszerébe illesztett szerződés (a továbbiakban: kétoldalú egyezmény) 1. és 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Első cikk

Az egyes szerződő államok vállalják, hogy minden szükséges intézkedést megtesznek az eredetjelzőknek, az eredetmegjelöléseknek, valamint az 5. cikkben említett kategóriákba tartozó és a 6. cikkben előírt megállapodásban meghatározott mezőgazdasági és ipari termékek eredete egyéb elnevezéseinek, valamint a 3., 4. cikkben

és 8. cikk (2) bekezdésében említett neveknek és illusztrációknak a kereskedelmi forgalomban történő tisztességtelen versennyel szembeni hatékony védelme céljából.

2. cikk

Az eredetjelzők, az eredetmegjelölések, valamint a mezőgazdasági és ipari termékek eredetének egyéb elnevezései a jelen Szerződés értelmében magukban foglalnak minden olyan megjelölést, amely közvetlenül vagy közvetve valamely termék eredetére vonatkozik. Ez a megjelölés általában földrajzi elnevezésből áll. Állhat azonban más kifejezésekből is, ha a származási ország érintett közönsége azt az így megnevezett termékkel kapcsolatban a termelő országra való utalásnak látja. Az említett elnevezések az eredet földrajzilag meghatározott területének megjelölésén kívül tartalmazhatnak az érintett termék minőségére vonatkozó kifejezéseket. Az áruk e különleges tulajdonságai kizárólag vagy túlnyomóan a földrajzi vagy emberi befolyás következményei."

4 A kétoldalú egyezmény B2. pontja 5. cikkének (1) bekezdése a söröket az ezen egyezménnyel bevezetett oltalomban részesített cseh termékkategóriák között említi.

5 A kétoldalú egyezmény 6. cikke alapján „az azon termékekre vonatkozó elnevezéseket, amelyekre a 2. és 5. cikk feltételei alkalmazandók, amelyeket a Szerződés oltalomban részesít, és amelyek ezért nem szokásos elnevezések, a két szerződő állam kormánya között kötendő megállapodás sorolja fel".

6 A kétoldalú egyezmény 16. cikkének (3) bekezdése arról rendelkezik, hogy a két szerződő fél a Szerződést egyéves felmondási idővel írásban diplomáciai úton felmondhatja.

7 A kétoldalú egyezmény 6. cikke alapján ennek alkalmazására 1979. június 7-én megállapodást (a továbbiakban: kétoldalú megállapodás) kötöttek. A kétoldalú megállapodás B. melléklete a „mezőgazdasági és ipari termékek csehszlovák elnevezése” alatt a „sör” kategóriában tartalmazza a „Bud” elnevezést.

B – *A közösségi jog*

8 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. és 43. cikke a következőképpen szól:

„*8. cikk*

Viszonylagos kizáró okok

[…]

(4) A nem lajstromozott védjegy, illetve a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölés jogosultjának felszólalása

alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha – az irányadó közösségi vagy tagállami jogszabályok szerint:

a) a megjelöléshez fűződő jogokat a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban szerezték meg;

b) a megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

[…]

43. cikk

A felszólalás vizsgálata

(1) A felszólalás vizsgálata során a Hivatal [OHIM] – ahányszor csak szükséges – felhívja a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a Hivatal [OHIM] felhívásával kapcsolatos észrevételeiket.

(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) albekezdésében említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.

[…]”

A jogvita előzményei

A – *Az Anheuser-Busch által benyújtott közösségi védjegybejelentések*

9 Az Anheuser-Busch Inc. 1996. április 1-jén, 1999. július 28-án, 2000. április 11-én és 2000. július 4-én a 40/94 rendelet alapján négy közösségi védjegybejelentési kérelmet

(24711. sz., 1257849. sz., 1603539. sz. és 1737121. sz.) nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

10 A 1257849. sz. bejelentés (a továbbiakban: lajstromozás iránti 1. sz. kérelem) tárgya a következő ábrás védjegy volt:

11 Az ábrás védjegy bejelentését a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 16., 21., 25. és 32. osztályába tartozó áruk vonatkozásában tették a következő leírással:

– 16. osztály: „Papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, (amelyek nem tartoznak más osztályokba); nyomdaipari termékek; könyvkötészeti anyagok; fényképek; papíripari cikkek; papíripari vagy háztartási ragasztóanyagok; anyagok művészek részére; ecsetek; írógépek és irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével); csomagolásra szolgáló műanyagok (amelyek nem tartoznak más osztályokba); játékkártyák; nyomdabetűk; klisék”;

– 21. osztály: „Eszközök, edények és tartályok háztartási és konyhai célokra (nem nemesfémből és nem nemesfém bevonattal); fésűk és szivacsok; kefék (az ecsetek

kivételével); kefegyártáshoz használt anyagok; takarító eszközök; vasforgács; nyers vagy félig megmunkált üveg (kivéve az építéshez használt üveget); üveg-, porcelán- és fajanszáruk (amelyek nem tartoznak más osztályokba)";

– 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapáruk";

– 32. osztály: „Sörök; ásványvizek és szénsavas vizek, és egyéb alkoholmentes italok; gyümölcsitalok és gyümölcslevek; szörpök és más készítmények italokhoz".

12 Az ábrás védjegy bejelentését a *Közösségi Védjegyértesítő* 2000. május 2-i 34/00. számában hirdették meg.

13 A 24711. sz., 1603539. sz. és 1737121. sz. három védjegybejelentés tárgya a BUD szóvédjegy volt (a továbbiakban: lajstromozás iránti 2. sz. kérelem, lajstromozás iránti 3. sz. kérelem és lajstromozás iránti 4. sz. kérelem).

14 A szóvédjegy bejelentését a Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba (lajstromozás iránti 2. sz. kérelem), a 32. és 33. osztályba (lajstromozás iránti 3. sz. kérelem) és a 35.,

38., 41. és 42. osztályba (lajstromozás iránti 4. sz. kérelem) tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették a következő leírással:

– 32. osztály: „Sörök, ale típusú sörök, porter típusú sörök, alkoholos és alkoholmentes malátatartalmú italok” (a 2. sz. védjegybejelentés esetében) és „Sörök” (3. sz. védjegybejelentés esetében);

– 33. osztály: „Alkoholtartalmú italok”;

– 35. osztály: „Adatbázisok létrehozása, adatbázisokba történő adat- és információgyűjtés”;

– 38. osztály: „Távközlés, vagyis az adatok és információk rendelkezésre bocsátása és kínálata, az adatbázisokban tárolt adatok kínálata és közlése”;

– 41. osztály: „Oktatás, szórakoztatás”;

– 42. osztály: „Éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásai; adatbázisok működtetése”.

15 A BUD szóvédjegy bejelentését a *Közösségi Védjegyértesítő* 1998. december 7-i 93/98. számában (a lajstromozás iránti 2. sz. kérelem esetében), a 2001. február 26-i 19/01. számában (a lajstromozás iránti 3. sz. kérelem esetében) és a 2001. március 5-i 22/01. számában (a lajstromozás iránti 4. sz. kérelem esetében) hirdették meg.

B – *A közösségi védjegybejelentések elleni felszólalások*

16 2001. augusztus 1-jén (a lajstromozás iránti 1. sz. kérelem esetében), 1999. március 5-én (a lajstromozás iránti 2. sz. kérelem esetében), 2001. május 22-én (a lajstromozás iránti 3. sz. kérelem esetében) és 2001. június 5-én (a lajstromozás iránti 4. sz. kérelem esetében) a csehországi székhelyű Budějovický Budvar, národní podnik (a továbbiakban: Budvar) a 40/94 rendelet 42. cikke alapján felszólalt a lajstromozás iránti kérelmekben felsorolt valamennyi áru tekintetében.

17 Felszólalásainak alátámasztására a Budvar először is a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a 361 566. számon „valamennyi típusú világos és barna sör” tekintetében lajstromozott alábbi nemzetközi ábrás védjegyre hivatkozott, amely lajstromozásnak a hatálya Ausztriára, a Benelux államokra és Olaszországra terjed ki:

18 A Budvar ezután a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján a 1975. március 10-én a Lisszaboni Megállapodás alapján a Szellemi Tulajdon Világszervezeténél (WIPO) lajstromozott „bud” eredetmegjelölésre (598. sz. eredetmegjelölés) hivatkozott, amely bejegyzésnek a hatálya Franciaországra, Olaszországra és Portugáliára terjed ki.

19 Ezenkívül a lajstromozás iránti 1., 2. és 3. sz. kérelem keretében a Budvar hivatkozott az Ausztriában a kétoldalú megállapodás alapján a sörök tekintetében oltalomban részesített „bud” eredetmegjelölésre is.

C – *A felszólalási osztály határozata*

20 A lajstromozás iránti 4. sz. kérelem keretében hozott 2004. július 16-i határozatával (2326/2004. sz.) a felszólalási osztály részben helyt adott a bejelentett védjegy lajstromozása elleni felszólalásnak.

21 A felszólalási osztály először is úgy vélte, hogy a Budvar bizonyította, hogy Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában joga van a „bud” eredetmegjelölésre.

22 Másodszor Olaszországgal és Portugáliával kapcsolatban a felszólalási osztály úgy vélte, hogy a Budvar által előadott érvek nem elég pontosak az e két tagállam nemzeti joga alapján hivatkozott oltalom hatályának a meghatározásához.

23 Harmadszor, mivel a felszólalási osztály megállapította, hogy a lajstromozás iránti 4. sz. kérelemben említett „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásai” (42. osztály) hasonlítanak a „bud” eredetmegjelölés alá tartozó „sörhöz”, megállapította az összetéveszthetőség fennállását, ugyanis a szóban forgó megjelölések azonosak.

24 Negyedszer más termékek esetében és a jelen ügyben alkalmazandó francia jog keretében a felszólalási osztály jelezte, hogy a Budvar nem tudta bizonyítani azt, hogy a bejelentett védjegy használata hogyan gyengítheti vagy áshatja alá a szóban forgó eredetmegjelölés hírnevét a különböző termékekkel kapcsolatban.

25 Következésképpen a felszólalási osztály helyt adott a Budvar által a lajstromozás iránti 4. sz. kérelemben szereplő „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásaival" (42. osztály) kapcsolatban tett felszólalásnak.

26 A 2004. december 23-i (4474/2004. és 4475/2004. sz.) és a 2005. január 26-i 117/2005. sz.) határozatokkal a felszólalási osztály elutasította a lajstromozás iránti 1., 3. és 2. sz. kérelemben szereplő védjegyek lajstromozása elleni felszólalást.

27 A felszólalási osztály lényegében azon a véleményen volt, hogy nem bizonyították, hogy a „bud" eredetmegjelölés Ausztriával, Franciaországgal, Olaszországgal és Portugáliával kapcsolatban a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt megjelölés. Hogy e következtetésre jusson, a felszólalási osztály úgy vélte, hogy ugyanazokat a kritériumokat kell alkalmaznia, mint a 40/94 rendelet 43. cikkének – a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 22. szabályának (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – (2) bekezdésében a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy „tényleges használatára" vonatkozóan előírt kritériumok.

D – *Az OHIM második fellebbezési tanácsának a határozatai*

28 A Budvar 2005. február 21-én és 2005. március 18-án három fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztálynak a lajstromozás iránti 1., 2. és 3. sz. kérelem keretében tett felszólalást elutasító határozatai ellen (a felszólalási osztály 4474/2004., 117/2005. és 4475/2004. sz. határozatai).

29 Az Anheuser-Busch 2004. szeptember 8-án fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztálynak a lajstromozás iránti 4. sz. kérelem keretében tett felszólalásnak az „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásaival" (42. osztály) kapcsolatban részben helyt adó határozata ellen (a felszólalási osztály 2326/2004. sz. határozata). A Budvar kérte a felszólalási osztály határozatának a hatályon kívül helyezését annyiban, amennyiben az elutasította a felszólalást a 35., 38., 41. és 42. osztályba tartozó egyéb szolgáltatásokkal kapcsolatban.

30 Az OHIM második fellebbezési tanácsa a 2006. június 14-i (R 234/2005-2. sz. ügy), a 2006. június 28-i (R 241/2005-2. sz. ügy) és a 2006. szeptember 1-jei (R 305/2005-2. sz. ügy) három határozatával elutasította a Budvar által a lajstromozás iránti 1., 2. és 3. sz. kérelem keretében benyújtott fellebbezést.

31 A fellebbezési tanács a 2006. június 28-i határozatával (R 802/2004-2. sz. ügy) helyt adott az Anheuser-Busch által a lajstromozás iránti 4. sz. kérelem keretében benyújtott fellebbezésnek és teljes egészében elutasította a Budvar által tett felszólalást.

32 A 2006. június 28-án (R 241/2005-2. és R 802/2004-2. sz. ügy) és a 2006. szeptember 1-jén (R 305/2005-2. sz. ügy) hozott határozatok a 2006. június 14-i (R 234/2005-2. sz. ügy) határozat indokolására utalnak.

33 A négy határozatban (a továbbiakban: megtámadott határozatok) a fellebbezési tanács mindenekelőtt megjegyezte, hogy a Budvar felszólalásainak alátámasztására mintha már nem a 361 566. sz. nemzetközi ábrás védjegyre, hanem kizárólag a „bud" eredetmegjelölésre hivatkozott volna.

34 Ezután a fellebbezési tanács lényegében először megállapította, hogy nehéz látni, hogy hogyan lehetne a BUD megjelölést eredetmegjelölésnek vagy akár a földrajzi eredet közvetett jelölésének tekinteni. A fellebbezési tanács ebből arra a következtetésre jutott, hogy egy felszólalás a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerint nem lehet eredményes egy eredetmegjelölésként fennálló jog alapján, amely ráadásul még csak nem is eredetmegjelölés.

35 Másodszor a fellebbezési tanács, értelemszerűen alkalmazva a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését, valamint a 2868/95 rendelet 22. szabályát, úgy vélte, a Budvar által a „bud" eredetmegjelölés Ausztriában, Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában történő használatára vonatkozóan benyújtott bizonyítékok nem kielégítőek.

36 Harmadszor a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a felszólalást azon indokokkal is el kell utasítani, hogy a Budvar nem bizonyította, hogy a szóban forgó eredetmegjelölés olyan jogot biztosít számára, amely alapján megtilthatja a „bud" kifejezésnek az Ausztriában vagy Franciaországban védjegyként történő használatát.

Az eljárás és a felek kérelmei

37 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (első tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, és a pervezető intézkedések keretében felszólította a feleket bizonyos kérdések megválaszolására, amelynek a felek az előírt határidőn belül eleget is tettek.

38 A felek szóbeli előterjesztését és a feltett kérdésekre adott válaszait a 2008. április 1-jei tárgyaláson meghallgatták.

39 A Budvar a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyekben azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– jelentse ki, hogy az OHIM a feltétlen kizáró okok fennállása miatt nem hirdethette volna meg az érintett lajstromozás iránti kérelmeket.

40 Ezenkívül az egyes ügyekben a Budvar azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– nyilvánítsa ki, hogy a fellebbezési tanácsnak nem volt hatásköre a felszólalás keretében hivatkozott korábbi jogok „anyagi” érvényességét értékelni;

– állapítsa meg, hogy a megtámadott határozat jogszerűtlen, és sérti az OHIM előtti egyenlő elbánás elvét a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett „kereskedelmi forgalomban használt […] más megjelölés” fogalmának a téves értelmezése miatt;

– következésképpen állapítsa meg, hogy az eljárásban benyújtott bizonyítékok igazolják a BUD megjelölés eredetmegjelölésként történő használatát, és amennyiben szükséges azt, hogy a „bud” eredetmegjelölés valóban a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett kereskedelmi forgalomban használt megjelölésnek minősül;

– állapítsa meg, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdése alkalmazásának a feltételei teljesülnek;

– mondja ki:

– a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését;

– az érintett közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem elutasítását;

– az Elsőfokú Bíróság ítéletének OHIM-hoz történő továbbítását;

– és az Anheuser-Buschnak a költségek viselésére való kötelezését.

41 A tárgyalás során a Budvar kiegészítette kérelmeit azzal, hogy az Elsőfokú Bíróság az OHIM-ot és az Anheuser-Buscht kötelezze a költségek viselésére.

42 Az egyes ügyekben az OHIM és az Anheuser-Busch azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a Budvart kötelezze a költségek viselésére.

43 Miután a tárgyaláson meghallgatták a feleket a jelen ügyek ítélethozatal céljából történő esetleges egyesítésével kapcsolatban, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 50. cikkének megfelelően el kell rendelni egy ilyen egyesítést.

A jogkérdésről

A – *A Budvar egyes kereseti kérelmeinek az elfogadhatóságáról és hatásosságáról*

44 Mindenekelőtt, ahogy az írásbeli észrevételeiben az OHIM megjegyzi, a Budvar a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyekben annak kijelentését kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az OHIM a feltétlen kizáró okok fennállása miatt nem hirdethette volna meg az érintett lajstromozás iránti kérelmeket. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikkében említett feltétlen kizáró okok fennállását nem kell vizsgálni a felszólalási eljárás során, és ez a cikk nem szerepel azon rendelkezések között, amelyek alapján a megtámadott határozat jogszerűségét el kell bírálni (az Elsőfokú Bíróságnak a T-224/01. sz., Durferrit kontra OHIM – Kolene [NU-TRIDE] ügyben 2003. április 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1589. o.] 72. és 75. pontja). Ezért a Budvar kérelme e tekintetben elfogadhatatlan.

45 Ezt követően a Budvar az egyes ügyekre vonatkozó első, második, harmadik és negyedik kereseti kérelmével valójában a közösségi bíróságtól a keresetét alátámasztó egyes jogalapok megalapozottságának az elismerését kéri. Márpedig állandó ítélkezési gyakorlat, hogy az ilyen kérelmek elfogadhatatlanok (a Bíróság 108/88. sz., Jaenicke Cendoya kontra Bizottság ügyben 1989. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 1989., 2711. o.] 8. és 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-358/94. sz., Air France kontra Bizottság ügyben 1996. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-2109. o.] 32. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-29/07. sz., Lactalis Gestion Lait et Lactalis Investissements kontra Tanács ügyben 2008. május 14-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 16. pontja). Ezért a Budvar kérelmei e tekintetben elfogadhatatlanok.

46 Továbbá, ahogy az OHIM az írásbeli észrevételeiben érvel, meg kell állapítani, hogy a Budvar az „érintett közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem elutasítására" vonatkozó, valamennyi ügyet érintő hatodik kérelmével lényegében az Elsőfokú Bíróságtól az OHIM utasítását kéri. Azonban a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése alapján az OHIM köteles megtenni a közösségi bíróság ítéletének

végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot (az Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM [Giroform] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja; a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 12. pontja és a T-388/00. sz., Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services [ELS] ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4301. o.] 19. pontja). Ezért a Budvar kérelme e tekintetben elfogadhatatlan.

47 Végül a Budvar az összes ügyet érintő hetedik kérelmével azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy továbbítsa az ítéletet az OHIM-hoz. Márpedig a Bíróság alapokmányának 55. cikkéből kitűnik, hogy tekintet nélkül a felek erre vonatkozó kereseti kérelmeire „[a]z Elsőfokú Bíróság eljárást befejező határozatait, az érdemi kérdésekről csak részben rendelkező, illetve a hatáskör hiányára vagy a kereset meg nem engedhetőségére alapozott kifogásra vonatkozó eljárási kérdésről rendelkező határozatokat az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetője közli a felekkel". Továbbá az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 82. cikkének 2. §-a meghatározza, hogy„[a]z ítélet eredeti példányát – amelyet az elnök, a tanácskozáson részt vett bírák és a hivatalvezető írnak alá – lepecsételik, és a Hivatalban helyezik el; a feleknek az ítélet hiteles másolati példányát kézbesítik". Ebből következik, hogy a Budvar kérelme e tekintetben hatástalan.

B – *Az ügy érdeméről*

48 A felek közti jogvita történeti háttérének az összefoglalását követően a Budvar lényegben a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a megsértésére alapított egyetlen jogalapra hivatkozik.

49 A Budvar egyetlen jogalapjának két része van. Az első részben a Budvar megkérdőjelezi a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint a BUD megjelölés nem tekinthető eredetmegjelölésnek. A második részben a Budvar vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének feltételei a jelen ügyben nem teljesülnek.

1. *A „bud" eredetmegjelölés érvényességére vonatkozó első részről*

a) A felek érvei

50 Emlékeztetve az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozat 19–22. pontjára a Budvar megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács elvégzett egy állítólagos vizsgálatot a BUD megjelölést illetően annak kinyilvánítása érdekében, hogy az „tulajdonképpen egyáltalán nem minősül eredetmegjelölésnek".

51 Ezen az alapon a fellebbezési tanács elutasította a felszólalást, anélkül hogy legalább megvizsgálta volna azt, hogy teljesülnek-e a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a feltételei.

52 Ez a 40/94 rendelettel ellentétes gyakorlat a megtámadott határozatok jogszerűtlenségét vonja maga után, amelyeket ennek alapján hatályon kívül kell helyezni.

53 Ezenkívül a Budvar azzal érvel, hogy a „bud” eredetmegjelölés nemcsak érvényes, hanem hatályos is.

54 E tekintetben a Budvar először úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak nem volt hatásköre a szóban forgó eredetmegjelölés érvényességéről határozni. A fellebbezési tanács hatáskörei annak meghatározására korlátozódnak, hogy a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem a 40/94 rendelet 8. cikkében előírt feltételek következtében sérthet-e korábbi jogokat. A közösségi védjegyről szóló szabályozás nem írja elő a felszólalási eljárás keretében hivatkozott korábbi jog anyagi érvényességének OHIM általi értékelését. Egy ilyen eljárás keretében a 2868/95 rendelet 20. szabálynak megfelelően a felszólalónak csak „a korábbi védjegyének vagy jogának meglétét, érvényességét és oltalmi hatályát” kell bizonyítania. E rendelkezés előírja tehát, hogy a felszólalónak a lajstromozási kérelemmel ütköző jogcímének csak az alaki érvényességét kell bizonyítania. Ezért a fellebbezési tanács a BUD megjelölés annak a megállapítása érdekében végzett vizsgálatával, hogy az eredetmegjelölésnek minősülhet-e, vagy sem, megsértette a releváns közösségi rendelkezéseket. A Budvar hozzáteszi, hogy a jelen ügyben benyújtotta a „bud” eredetmegjelölés meglétének és érvényességének a megállapításához szükséges valamennyi dokumentumot.

55 Másodszor a Budvar megjegyzi, hogy mindenesetre a BUD megjelölés valóban eredetmegjelölés. Hivatkozva a fellebbezési tanács által az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozatra, a Budvar kifejti, hogy nincs olyan rendelkezés, amely előírná, hogy az eredetmegjelölésnek minősülő megjelölésnek feltétlenül földrajzi nevet kell magában foglalnia. A jelen ügyben mindenekelőtt vitathatatlan, hogy a „Budweis” (amely a Česke Budějovice német neve) megfelel azon város nevének, amelyben a szóban forgó sört főzik, vagyis a termelés helyének. A nemzeti lajstromozási okirat a „bud” eredetmegjelölést többek között azon „világos sör” leírásaként határozza meg, amely egy Česke Budějovicéből származó, „enyhén keserű, édeskés ízű és sajátos illatú” minőségű és jellegű sör. Továbbá a Budvar előadja, hogy egy eredetmegjelölés tökéletesen lehetne egy földrajzi név rövidítése, sőt fantáziakifejezés vagy a szokásos nyelv egy kifejezése, feltéve hogy a termelés helye megfelel a meghatározott földrajzi helynek. Budvar e tekintetben utal a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 208., 1. o.; 3. fejezet, 13. kötet, 4. o.) 2. cikke (3) bekezdésének a tényállás időpontjában alkalmazandó változatára, a Bíróság C-465/02. és C-466/02. sz., Németország és Dánia kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. október 25-én hozott ítéletére (EBHT 2005., I-9115. o.) és a Franciaországban vagy közösségi szinten lajstromozott eredetmegjelölésekre. Ilyen körülmények között nem

lehet érvényesen azt állítani, hogy a BUD nem minősül érvényes eredetmegjelölésnek arra való hivatkozással, hogy a „bud” kifejezés nem felel meg szigorúan egy földrajzi helynek.

56 Harmadszor a Budvar hangsúlyozza, hogy a szóban forgó eredetmegjelölés hatályban van Franciaországban és a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyekkel kapcsolatban Ausztriában is. A Budvar e tekintetben emlékeztet, hogy 1975. január 27-én a cseh Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium a BUD sörnek eredetmegjelölési minősítést adott. A Cseh Köztársaság nemzetközi kötelezettségvállalásai alapján az eredetmegjelölési minősítéshez kapcsolódó oltalmat nyújtottak a BUD megjelölésnek többek között Franciaországban (a Lisszaboni Megállapodás alapján) és Ausztriában (a kétoldalú egyezmény alapján). Bár ezen eredetmegjelölést vitatja az Anheuser-Busch, az mindig oltalmat élvez Franciaországban és Ausztriában, és ott továbbra is kifejti hatásait.

57 Franciaországgal kapcsolatban a Budvar hangsúlyozza, hogy amíg egy eredetmegjelölés a származási országában e minőségében elismert és oltalomban részesül, a Lisszaboni Megállapodás szerződő felei az említett megállapodás 1. cikke (2) bekezdésének megfelelően kötelesek a szóban forgó eredetmegjelölést területükön oltalomban részesíteni. Franciaország nem küldött a Lisszaboni Megállapodás 5. cikke (3) bekezdésének alapján nyilatkozatot a „bud” eredetmegjelölés oltalmának az elutasításáról. Továbbá azzal kapcsolatban, hogy a strasbourgi (Franciaország) Tribunal de grande instance (elsőfokú bíróság) 2004. június 30-án kimondta a Lisszaboni Megállapodás szerinti „bud” eredetmegjelölés lajstromozása hatályának Franciaország területén történő érvénytelenítését, a Budvar kifejti, hogy ezen ítélet jelenleg a colmari Cour d’appel (Franciaország) (fellebbviteli bíróság) előtti fellebbezési eljárás tárgyát képezi. A strasbourgi Tribunal de grande instance ítélete tehát nem jogerős. A „bud” eredetmegjelölés továbbra is hatályban van Franciaországban. A Budvar ezzel összefüggésben azzal érvel, hogy eredetmegjelölés érvénytelenítésére vonatkozó intézkedés nem létezik a francia jogban, és ezzel kapcsolatban benyújtja egy jogi professzor véleményét. Ezenkívül a Budvar előadja, hogy a strasbourgi Tribunal de grande instance ítéletét követően a franciaországi Institut national de la propriété industrielle (INPI) (Ipari Tulajdon Nemzeti Intézete) 2005. május 19-én elutasította

az Anheuser-Busch által a sörök vonatkozásában lajstromoztatni kívánt BUD szóvédjegy 2004. szeptember 30-án benyújtott bejelentési kérelmét. Az Anheuser-Busch nem vitatta e határozatot.

58 Ausztriával kapcsolatban és amennyiben a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyeket érinti, a Budvar kifejti, hogy az e tagállamban folyamatban lévő jogvitát nem zárta le jogerős bírósági határozat. A Budvar ez alapján három új keletű bírósági határozatot nyújt be, amelyből az utolsót 2006. július 10-én az Oberlandesgericht Wien (bécsi felsőfokú tartományi bíróság, Ausztria) hozta. Ez utóbbi határozat elrendelte szakértő kijelölését lényegében annak meghatározása céljából, hogy a cseh fogyasztók a „bud" jelölést a sörhöz társítják-e és ha igen, e jelölést lehet-e a sör származásával kapcsolatban álló meghatározott helyre, térségre vagy országra való utalásként észlelni. Vitathatatlan tehát, hogy – ellentétben a fellebbezési tanács állításaival – a „bud" eredetmegjelölés Ausztriában mindig oltalomban részesül.

59 Előzetesen az OHIM megjegyzi, hogy a Budvar a fellebbezési tanács előtti eljárás során lemondott a felszólalásának az eredetileg hivatkozott 361 566. sz. nemzetközi ábrás védjeggyel történő alátámasztásáról. Továbbá a „bud" eredetmegjelöléssel kapcsolatban a Budvar felszólalását kizárólag azon oltalomra tekintettel tartotta fent, amelyet ez említett eredetmegjelölésnek Franciaországban és Ausztriában biztosítanak. Az Olaszországgal és Portugáliával kapcsolatban a felszólalás alapjául eredetileg hivatkozott jogokról innentől kezdve lemondott.

60 Ezután az OHIM először is megjegyzi, hogy valóban nincs hatásköre a felszólalást alátámasztó korábbi jog érvényességéről dönteni.

61 Azonban a jelen ügyben a fellebbezési tanács nem döntött a korábbi eredetmegjelölés érvényességéről. Csupán annak oltalmának a mértékét értékelte. Jogkérdésről van szó, amelyet az OHIM-nak hivatalból kell eldöntenie akkor is, ha azt a felek nem vetették fel (az Elsőfokú Bíróság T-57/03. sz., SPAG kontra OHIM – Dann és Backer [HOOLIGAN] ügyben 2005. február 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-287. o.] 21. pontja és a T-153/03. sz., Inex kontra OHIM – Wiseman (tehénbőr ábrázolása) ügyben 2006. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1677. o.] 40. pontja).

62 Ezenkívül egy korábbi jog érvényessége és érvényesítése közötti különbségtételről a közösségi jogszabályok rendelkeznek (az OHIM konkrétabban a 40/94 rendelet 53. cikkének (1) bekezdésére, 43. cikkének (2) és (3) bekezdésére, 78. cikkének (6) bekezdésére és 107. cikkének (3) bekezdésére utal). Ezért fennállhatnak olyan helyzetek, amelyekben egy akár érvényes korábbi jog nem érvényesíthető. A 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdése alkalmazásának keretében az OHIM-nak úgy kell értelmeznie és alkalmaznia a nemzeti jogot, mint ahogy azt egy nemzeti bíróság tenné.

63 Másodszor a „bud" eredetmegjelölésnek Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás szerinti oltalmával kapcsolatban az OHIM megjegyzi, utalva a fellebbezési tanács által az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozat 20. pontjára, hogy az említett Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdése, valamint a francia mezőgazdasági törvény (a továbbiakban: mezőgazdasági törvény) L. 641-2. cikke előírja, hogy a szóban forgó eredetmegjelölés „földrajzi névből" álljon. Márpedig a Budvar elismeri, hogy a „bud" kifejezés nem földrajzi név, még ha e kifejezés földrajzi névből is származik. A Budvar által a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 2006. március 20-i 510/2006/EK tanácsi rendelet (HL L 93., 12. o.) által hatályon kívül helyezett 2081/92 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésére történő utalással kapcsolatban az OHIM hangsúlyozza, hogy a felszólalások alátámasztása céljából e rendeletre nem hivatkoztak. Az OHIM arra a következtetésre jut, hogy a francia bíróság úgy vélné, hogy egy olyan földrajzi név rövidítésére, mint a „bud" nem lehet hivatkozni egy azonos védjegy használata elleni fellépés esetén, függetlenül attól, hogy e kifejezés a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalom alatt áll.

64 Az OHIM hozzáteszi, hogy bár a Lisszaboni Megállapodás a nemzeti jogok felett áll, annak 8. cikke rendelkezik arról, hogy az eredetmegjelölés oltalmának biztosítása céljából szükséges jogi eljárás a „nemzeti jogszabályok szerint" indítható meg. Továbbá egy földrajzi névnek nem minősülő eredetmegjelölés érvényessége és érvényesítése közötti különbségtétel teljes mértékben indokolt. Először is ez a különbségtétel szerepel a Lisszaboni Megállapodás végrehajtási szabályzata 16. szabályának (1) bekezdésében, amely előírja, hogy egy nemzetközi lajstromozás „hatályát" (és nem magát a lajstromozást) valamely szerződő országban érvényteleníteni lehet. Majd e különbségtétel igazolható bármely versenytorzítás elkerülése érdekében, ha – amint a Budvar érvel – a francia jog nem írná elő a „bud" eredetmegjelölés hatálya érvénytelenítésének a lehetőségét Franciaországban.

65 Harmadszor a „bud" eredetmegjelölés ausztriai oltalmával kapcsolatban a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében hivatkozott kétoldalú egyezmény alapján az OHIM azzal érvel, hogy az említett egyezmény 2. cikke azt sugallja, hogy egy oltalomban részesített jelzésnek földrajzinak kell lennie még akkor is, ha más információkat (nem földrajzi elemeket) is tartalmazhat. Egy nem földrajzi jelzés önmagában nem képezheti oltalom tárgyát. Az OHIM azonban megjegyzi, hogy a Bíróság a C-216/01. sz. Budejovický Budvar ügyben 2003. november 18-án hozott ítéletében (EBHT 2003., I-13617. o.) a 2. cikk enyhén eltérő értelmezését fogadta el. Különösen a Bíróság által elfogadott értelmezés azt jelenti, hogy az érintett jelzés „állhat" más információból.

66 Mindenesetre az OHIM úgy véli, hogy az osztrák bíróság megköveteli annak bizonyítását, hogy a származási országban (vagyis a Cseh Köztársaságban) a BUD megjelölést a sörökön történő feltüntetésekor a fogyasztók Českе Budějovice városra való utalásként észleljék. Ez továbbá kapcsolódik a Bíróság fenti 65. pontban hivatkozott Budejovický Budvar ügyben hozott ítéletében bemutatott álláspontjához, miszerint „ha az előterjesztő bíróság megállapításaiból az következik, hogy a »bud« megjelölés a Cseh Köztársaságban fennálló tényleges körülmények és a fogyasztók észlelése szerint ebben az államban található helyet vagy térséget jelöl, és oltalomban részesítése az EK 30. cikkben foglalt feltételek alapján indokolt, az nem akadályozza, hogy ezen oltalom kiterjesztésre kerüljön egy tagállam területére, mint például az Osztrák Köztársaság területe" (az ítélet 101. pontja). Márpedig, amint a fellebbezési tanács helyesen megjegyezte, a jelen ügyben nincs arra bizonyíték, hogy a Českе Budějovice város nevét „Bud" kifejezéssel rövidítik. Nehéz tehát elképzelni, hogy a Cseh

Köztársaságban a sörfogyasztók a „bud” kifejezést annak a jelzéseként látnák, hogy a sört ezen ország meghatározott földrajzi helyén főzték.

67 Negyedszer az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozat 21. és 29. pontjára utalva az OHIM hangsúlyozza, hogy a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a Budvar bizonyította a „bud” kifejezés védjegyként történő használatát, nem bizonyította azonban eredetmegjelölésként történő használatát. E tekintetben, a Budvar azon érvelésével kapcsolatban, miszerint a „bud” kifejezést egyszerre használta védjegyként és eredetmegjelölésként, az OHIM emlékeztet, hogy minden egyes szellemi tulajdonjog egy rá jellemző alapvető funkciót tölt be. Bizonyos esetekben egyes jogok alapvető funkciója nem egyeztethető össze. Az eredetmegjelölés alapvető funkciója annak biztosítása, hogy valamely országból, térségből vagy helységből származó áru olyan minőséggel és jelleggel rendelkezzen, amelyek kizárólag vagy lényegében a természeti és emberi tényezőket magában foglaló földrajzi környezetnek tulajdoníthatók. A védjegy alapvető funkciója az áru kereskedelmi származásának a biztosítása. Mivel a Budvar nem vitatja, hogy a „bud” kifejezést védjegyként használja, az nem tölti be az eredetmegjelölés alapvető funkcióját, és nem részesülhet az ahhoz kapcsolódó oltalomban. A fellebbezési tanács ilyen körülmények között azon a véleményen volt, hogy a francia és osztrák bíróságok ugyanarra a következtetésre jutottak, és nem nyújtottak oltalmat a Budvarnak a hivatkozott korábbi joghoz hasonló védjegy használatával szemben.

68 Ötödször az OHIM az Ausztriában és Franciaországban hozott bírósági határozatokat említi.

69 Ausztriával kapcsolatban a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében az OHIM hangsúlyozza, hogy a Bíróság a fenti 65. pontban hivatkozott Budejovický Budvar ügyben hozott ítéletében jelezte, hogy a „földrajzi eredet egyszerű vagy közvetett jelzése” (mint a „bud” az OHIM szerint) oltalomban részesülhet a szóban forgó kétoldalú egyezmény alapján, kivéve ha e jelzés olyan „névből [áll], amely ezen országban sem közvetlenül, sem közvetve nem utal azon termék földrajzi eredetére, amelyet megjelöl” (az ítélet 107. és 111. pontja). A Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság) és az Oberlandesgericht Wien a fellebbezésben nem részesí-

tették oltalomban a korábbi eredetmegjelölést a szóban forgó megjelölésnek az Anheuser-Busch által a sörökre való használatával szemben. Az a tény, hogy a 2006. július 10-i ítéletével az Oberlandesgericht Wien szakértőt rendelt ki annak meghatározásához, hogy a „bud" kifejezést lehet-e a sör földrajzi eredetére történő közvetlen vagy közvetett utalásnak tekinteni, nem módosítja az Elsőfokú Bíróság előtti jelen jogvitának a kimenetelét. Mindenekelőtt az Oberlandesgericht Wien e kérdésre adott igenlő válasza nem érinti a megtámadott határozatok jogszerűségét, mivel azt azok elfogadása után adta. Majd a Budvaré annak a bizonyítási terhe, hogy az osztrák jog védi a hivatkozott korábbi jogot. Ezért az OHIM fórumai előtt bizonyítani kellett volna, hogy a Bíróság által az ítéletében előírt feltételek teljesültek. Ilyen bizonyíték hiányában a fellebbezési tanács következtetései megalapozottak. Végül a Handelsgericht Wien 2006. március 22-i, a Budvar által az Elsőfokú Bírósághoz továbbított ítélete megállapítja, hogy a jogvitában benyújtott bizonyítékok alapján a „bud" kifejezés nem társul egy Cseh Köztársaságban található földrajzi névhez.

70 Franciaországgal kapcsolatban az OHIM mindenekelőtt jelzi, hogy az a tény, hogy a strasbourgi Tribunal de grande instance 2004. június 30-i ítélete fellebbezés tárgyát képezi, nem módosítja a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint a Budvar „eddig nem tudta megakadályozni az Anheuser-Busch forgalmazóit a BUD védjeggyel ellátott sör franciaországi árusításától" (az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozat 34. pontja). Ezen ítélet továbbá megerősítette azon következtetést, miszerint a „bud" kifejezés a termék földrajzi származásának egyszerű és közvetett jelölése, vagyis olyan név, amelyhez nem kapcsolódik a földrajzi származásnak köszönhető különleges minőség, hírnév vagy jelleg. A strasbourgi Tribunal de grande instance ezért úgy vélte, hogy a „bud" kifejezés nem tartozik a Lisszaboni Megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének a hatálya alá, és nem tartotta szükségesnek annak meghatározását, hogy a „bud" kifejezés megjelölhet-e egy egyedi földrajzi helyet. Ha a fellebbezési tanácsnak hatályon kívül kellene helyeznie ezt az ítéletet, az nem érintené a megtámadott határozatok jogszerűségét, mivel ezen ítéletet ezek elfogadása után hoznák. Ami az INPI-nek a Budvar által hivatkozott határozatait illeti, azok nem érintik a megtámadott határozatokat, mivel mindenekelőtt azokban a lajstromozásról és nem a védjegy használatáról döntenek, mivel ezután nincs arra utaló jel, hogy e határozatok véglegesek lennének, és mivel e közigazgatási határozatok kisebb súlyúak, mint a polgárjogi bíróság által hozott ítélet.

71 Az Anheuser-Busch néhány előzetes észrevételt tesz a lajstromozás iránti 4. sz. kérelemre vonatkozó T-257/06. sz. ügy keretében. Mindenekelőtt az Anheuser-Busch hangsúlyozza, hogy a Budvar felszólalásának alátámasztásánál nem hivatkozott az Ausztriában oltalomban részesített „bud" eredetmegjelölésre, szemben azzal, amit a fellebbezési tanács a 2006. június 28-i határozatában jelzett (R 802/2004-2. sz. ügy). Ezután a lajstromozás iránti 4. sz. kérelemben említett szolgáltatásokkal kapcsolatban az Anheuser-Busch jelzi, hogy a 35., 38. és 41. osztályba tartozó árukra és a 42. osztályba tartozó, „adatbázisok működtetésére" vonatkozó szolgáltatásokra tekintettel a lajstromozás már véglegesen megtörtént. A fellebbezési tanács előtti eljárás csak a 42. osztályba tartozó „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásaira" vonatkozott, mivel a felszólalási osztály csak az erre vonatkozó felszólalásnak adott helyt, és a beavatkozó volt az egyetlen fél, aki e határozat ellen keresetet nyújtott be. Ezért a fellebbezési tanács határozata végleges lett annyiban, amennyiben elutasította a 35., 38. és 41. osztályba tartozó árukra és a 42. osztályba tartozó, „adatbázisok működtetésére" vonatkozó szolgáltatásokra tekintettel a felszólalást.

72 Szintén előzetesen az Anheuser-Busch valamennyi üggyel kapcsolatban jelzi, hogy a Budvar a fellebbezési tanács előtti eljárásban hivatkozott a Portugáliában és Olaszországban fennálló „bud" eredetmegjelölésre, jóllehet e jogokat ezen országokban érvénytelennek nyilvánították, és hogy a felszólalási osztály megállapította, hogy e jogok fennállását nem bizonyították. Az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt a Budvar csupán a Franciaországban és – a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében – az Ausztriában fennálló „bud" eredetmegjelölés fennállására hivatkozott. Az Anheuser-Busch arra következtet, hogy a felszólalás alapja ténylegesen e jogokra korlátozódott.

73 Ezt követően az Anheuser-Busch maga értelmezi a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését. Különösen azon a véleményen van, hogy e rendelkezés alapvetően azon nem lajstromozott jogokat érinti, amelyek a piacon történő tényleges használatuk révén keletkeznek és maradnak fent. Ezzel szemben a lajstromozott védjegyek a fennállásukat és érvényességüket magán a lajstromozási aktuson keresztül nyerik. Ilyen körülmények között a közösségi jogalkotó azt választotta, hogy nem kizárólag a nemzeti jogra utal a kereskedelmi forgalomban használt megjelölésekkel kapcsolatban, hanem arra csupán az említett megjelölések „használatából" eredő jogok fennállásával és hatályával kapcsolatban utal. Ezen elveket követte a High Court of Justice (England & Wales)

(legfelsőbb bíróság, Anglia és Wales) a „COMPASS”-ügyben (2004. március 24). Ezen elveknek megfelelően az OHIM-nak nemcsak lehetősége, hanem kötelessége is a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett korábbi jogok érvényességéről dönteni. Az Anheuser-Busch utal az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó iránymutatásokra (C. rész, 4. fejezet, 5.3.4. szakasz) is. Bár a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem rögzíti az ilyen „használat” mértékének anyagi feltételeit, e cikk céljára és szerkezetére tekintettel egyértelműnek tűnik, hogy a közösségi jogalkotó szándéka az volt, hogy a lajstromozott védjegyekhez képest szigorúbb feltételeket alkalmazzon a nem lajstromozott jogok oltalmára. E tekintetben a 40/94 rendelet 15. és 43. cikkében előírt tényleges használatot a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében megkövetelt használat feltétlen minimális küszöbének kell tekinteni.

74 Érdemben az Anheuser-Busch először megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács nem döntött a szóban forgó eredetmegjelölés érvényességéről. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a jelen ügyben nincs szó eredetmegjelölésről.

75 Az Anheuser-Busch másodszor azzal érvel, hogy a „bud” kifejezés nem egy hely neve, és utal különösen az OHIM-hoz általa benyújtott egyes dokumentumokra. Az Anheuser-Busch különösen azt állítja, hogy egy eredetmegjelölés lajstromozása nem adhat egy kifejezésnek olyan földrajzi konnotációt, amellyel az nem rendelkezik. Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy a német „Budweis” név társítható České Budějovice városához, amit nem bizonyított a Budvar, a fogyasztónak további szellemi gyakorlatot kell végeznie. Nem nyilvánvaló ezért, hogy a „bud” kifejezést úgy kell érteni, hogy az „Budweist” jelent, és hogy České Budějovice városához társítható. Ráadásul, még ha igaz is lenne az, hogy a földrajzi kifejezések rövidítései örökölhetik egy teljes kifejezés földrajzi jellegét, ez csak a ténylegesen szokásos rövidítések esetében működhet. Márpedig semmiféle érvet és semmiféle bizonyítékot nem hoztak fel annak alátámasztására, hogy a „bud” kifejezést České Budějovice rövidítéseként használják és értik. Hasonló érvelés alkalmazandó a fantáziakifejezésekre, amelyek semmi esetre sem teljesítik a Lisszaboni Megállapodás feltételeit, amely a 2. cikkének

(1) bekezdésében a létező helyeket érinti. Mindenesetre a fantáziakifejezések csak akkor részesíthetők oltalomban, ha azok földrajzi értelemben értik, ami nem érvényes a jelen ügyben.

76 Harmadszor az Anheuser-Busch úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak volt hatásköre annak megállapítására, hogy a „bud" kifejezés eredetmegjelölés-e, vagy sem. E tekintetben a fellebbezési tanácsot nem köti sem a Lisszaboni Megállapodás, sem a kétoldalú egyezmény. A 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében az OHIM-nak meg kell állapítania, hogy egy feltétlen kizáró ok elfogadásának valamennyi feltétele teljesült-e. A lajstromozott védjegyek esetétől eltérően az OHIM-ot nem köti semmiféle olyan korábbi nemzeti közigazgatási határozat, mint egy jogcím lajstromozása. Az OHIM-nak hatásköre van azon jog fennállásáról és érvényességéről dönteni, amely a szóban forgó jogcím tárgyát képezi, és ilyen körülmények között a nemzeti bíróságokéval megegyező hatáskörrel rendelkezik. A fellebbezési tanács azáltal, hogy kinyilvánítja egy földrajzi név alapján fennálló oltalomnak az érvénytelenségét, nem szünteti meg e jogot, egyszerűen csak megállapítja, hogy a hivatkozott jog nem lehet a közösségi védjegy lajstromozásának az akadálya.

77 Negyedszer a francia és osztrák bíróságok úgy vélték, hogy a „bud" kifejezés eredetmegjelölésként nem részesül semmiféle oltalomban. Bár e bírósági határozatok még nem véglegesek, és nincs kötőerejük, megerősítik, hogy helyes a tényeknek a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban történő értékelése.

78 Az Anheuser-Busch a T-255/06., T-257/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében hozzáteszi, hogy az INPI 2005. május 19-én kézbesített és a Budvar által a kereseteiben hivatkozott határozatára nem hívták fel az OHIM figyelmét, és ezért azt elfogadhatatlannak kell tekinteni. Mindenesetre az INPI-nek a Budvar által említett határozata csak ideiglenes, és a lajstromozás végleges elutasítása eljárási, nem pedig anyagi kérdésen alapult. Az Anheuser-Busch e tekintetben utal a T-257/06. sz. ügyre vonatkozó eljárás keretében a fellebbezési tanácsnak benyújtott 2006. április 6-i beadványára.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

79 Emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján felszólalás tehető a közösségi védjegybejelentésekkel szemben a korábbi védjegytől eltérő más megjelölés alapján, amely utóbbi helyzet a 8. cikk (1)–(3) és (5) bekezdésében szerepel (az Elsőfokú Bíróság T-57/04. és T-71/04. sz., Budějovický Budvar és Anheuser-Busch kontra OHMI [AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS] egyesített ügyekben 2007. június 12-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1829. o.] 85. pontja). A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében az e megjelölésre alkalmazandó közösségi vagy tagállami jogszabályok szerint a megjelöléshez fűződő jogokat a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve a közösségi védjegybejelentés érdekében hivatkozott elsőbbség napjánál korábban kell megszerezni. Szintén az e megjelölésre alkalmazandó közösségi vagy tagállami jog szerint ez utóbbi alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

80 Ilyen körülmények között a felszólalási kérelemnek, a 2868/95 rendelet Budvar felszólalásának az időpontjában alkalmazandó 15. szabályának (2) bekezdése alapján, többek között tartalmaznia kell a korábbi jogra való utalást és azon tagállamnak vagy tagállamoknak a megnevezését, amelyekben ez a jog fennáll, valamint a korábbi megjelölés ábrázolását és adott esetben a korábbi jog leírását. Ezenkívül a 2868/95 rendelet Budvar felszólalásának az időpontjában alkalmazandó 16. szabályának (2) bekezdése alapján a felszólaláshoz – lehetőség szerint – igazolást kell csatolni a jog megszerzéséről és az oltalom terjedelméről.

81 A jelen ügyben a fellebbezési tanács lényegében azon a véleményen volt, hogy mindenekelőtt meg kell határozni, hogy a BUD megjelölés ténylegesen eredetmegjelölés-e. E tekintetben a fellebbezési tanács először megjegyezte, hogy az eredetmegjelölés olyan földrajzi jelzés, amely arról tájékoztatja a fogyasztókat, hogy valamely

termék egy meghatározott helyről, térségből vagy országból származik, és hogy azon földrajzi környezet által meghatározott jellemzőkkel rendelkezik – a természeti és emberi tényezőket is beleértve –, amelyben termelték. Ezt követően azt állította, hogy nehéz elképzelni, hogy a BUD megjelölést eredetmegjelelölésnek, sőt a földrajzi eredet közvetett jelzésének lehetne tekinteni. Különösen a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a „bud" kifejezés nem felel meg a Cseh Köztársaságban található egyetlen hely nevének sem. Semmi sem bizonyítja, hogy a Budvar székhelye szerinti várost (vagyis Česke Budějovice, amelynek a német neve „Budweis") „Bud" szóra rövidítenék. Nehéz tehát elképzelni, hogy a franciaországi, olaszországi, portugál és osztrák fogyasztók a „bud" kifejezést eredetmegjelölésnek, vagyis a Cseh Köztársaság meghatározott földrajzi helyén főzött, földrajzi környezetének tulajdonítható bizonyos jellemzőkkel rendelkező sörnek észlelnék. Ezenkívül a fellebbezési tanács megjegyezte, hogy a Budvar a BUD megjelölést védjegyként és nem eredetmegjelölésként használta. Ráadásul nem tűnik úgy, hogy České Budějovice (a Budvar székhelye) más vállalkozásának engedélye lenne „bud" eredetmegjelölésű sört főzni. Végül e megállapítások fényében a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy másodlagos jelentőségű az a kérdés, hogy a BUD megjelölést Ausztriában az e tagállam és a Cseh Köztársaság között kötött kétoldalú szerződés alapján vagy Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalomban részesített eredetmegjelölésként kezelik-e. Még ha a BUD megjelölést ezen országok valamelyikében eredetmegjelölésként is kezelték, nyilvánvaló, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében a felszólalás nem járhat sikerrel egy eredetmegjelölésként fennálló jog alapján, amely valójában nem is eredetmegjelölés (a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatának [R 234/2005-2. sz. ügy] 19–22. pontja és utalásszerűen a többi megtámadott határozatban).

82 A megtámadott határozatok vizsgálata céljából különbséget kell tenni a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud" eredetmegjelölés és a kétoldalú egyezmény alapján oltalomban részesített „bud" név között. Hangsúlyozni kell, hogy az Európai Közösség nem részese az említett Megállapodásnak vagy egyezménynek.

A Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud” eredetmegjelölésről

83 Meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat alapján elemezte, hogy a BUD megjelölés „[…] valóban eredetmegjelölés”-e. Ilyen körülmények között a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében a szóban forgó felszólalás nem járhat sikerrel „egy eredetmegjelölésként fennálló” jog alapján, amely valójában „nem is eredetmegjelölés”. Továbbá a fellebbezési tanács azon a véleményen volt, hogy „másodlagos jelentőségű” az a kérdés, hogy a BUD megjelölést többek között Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalomban részesített eredetmegjelölésként kezelik-e. Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács határozott magáról az „eredetmegjelölés” minősítéséről annak vizsgálata nélkül, hogy a szóban forgó eredetmegjelölés oltalmának a mértékét megvizsgálta volna a hivatkozott nemzeti jogok tekintetében.

84 Először is, anélkül hogy az első rész keretében vizsgálni kellene a Lisszaboni Megállapodás hatályát a francia jog alapján hivatkozott korábbi jog oltalmát illetően, meg kell jegyezni, hogy az eredetmegjelöléseknek az említett Megállapodás alapján történő lajstromozása a szerződő országok hivatalainak a kérelmére történik azon természetes vagy jogi személynek, illetve közületnek vagy magánszemélynek a nevében, akik a nemzeti jogszabályaik alapján ezen eredetmegjelölések használatának jogosultjai. Ilyen körülmények között a szerződő országok hivatalai az indokok megjelölésével és a lajstromozásról szóló értesítés kézhezvételétől számított egy éven belül kijelenthetik, hogy nem biztosítják az eredetmegjelölésnek az oltalmát (a Lisszaboni Megállapodás 5. cikkének (1) és (3) bekezdése).

85 Másodszor meg kell állapítani, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott eredetmegjelölést nem lehet szokásossá vált megjelölésnek tekinteni mindaddig, amíg a származási országban eredetmegjelölésként oltalom alatt áll. Ilyen körülmények között az eredetmegjelölésnek biztosított oltalom garantált, anélkül hogy megújításra lenne szükség (a Lisszaboni Megállapodás 6. cikke és 7. cikkének (1) bekezdése).

86 Harmadszor a Lisszaboni Megállapodás Végrehajtási Szabályzatának 16. szabálya alapján, ha a nemzetközi lajstromozás hatályát a szerződő országban érvénytelenítik, és az érvénytelenítéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye, az érintett szerződő ország illetékes hivatala erről értesíti a Nemzetközi Irodát. Ebben az esetben az értesítés megjelöli azon hatóságot, amely döntött az érvénytelenségről. Ebből következik, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján egy lajstromozott eredetmegjelölés hatálya csak az említett Megállapodás valamely szerződő országának hatósága által érvényteleníthető.

87 A jelen ügyben a „bud" eredetmegjelölést (598. sz.) 1975. március 10-én lajstromozták. Franciaország a lajstromozásról szóló értesítés kézhezvételétől számított egy éven belül nem jelentette ki, hogy nem tudja biztosítani az említett eredetmegjelölés oltalmát. Ezenkívül a megtámadott határozatok elfogadásának időpontjában a szóban forgó eredetmegjelölés hatályát érvénytelenítette a strasbourgi Tribunal de grande instance 2004. június 30-i ítélete. Azonban, ahogy az eljárási dokumentumokból kitűnik, a Budvar fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen, amely fellebbezésnek halasztó hatálya van. Ebből következik, hogy a megtámadott határozatok elfogadásának időpontjában a szóban forgó eredetmegjelölés hatályát jogerős határozattal még nem érvénytelenítették Franciaországban.

88 Márpedig, amint a 40/94 rendelet ötödik preambulumbekezdéséből következik, a védjegyekre vonatkozó közösségi szabályozás nem lép a tagállamok védjegyekre irányadó jogszabályainak helyébe (az Elsőfokú Bíróság T-318/03. sz., Atomic Austria kontra OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil [ATOMIC BLITZ] ügyben 2005. április 20-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1319. o.] 31. pontja). Ezen az alapon az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy egy nemzeti védjegy érvényessége nem

vonható kétségbe egy közösségi védjegy lajstromozására irányuló eljárás keretében (az Elsőfokú Bíróság T-6/01. sz., Matratzen Concord kontra OHIM – Hukla Germany [MATRATZEN] ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4335. o.] 55. pontja; a T-186/02. sz., BMI Bertollo kontra OHIM – Diesel [DIESELIT] ügyben 2004. június 30-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1887. o.] 71. pontja; a T-269/02. sz., PepsiCo kontra OHIM – Intersnack Knabber-Gebäck [RUFFLES] ügyben 2005. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1341. o.] 26. pontja és a T-364/05. sz., Saint-Gobain Pam kontra OHMI – Propamsa [PAM PLUVIAL] ügyben 2007. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-757. o.] 88. pontja).

89 Ebből következik, hogy a 40/94 rendelettel létrehozott rendszer feltételezi, hogy az OHIM figyelembe veszi a nemzeti szinten oltalomban részesített korábbi jogok fennállását. Így a 8. cikk (1) bekezdése, összefüggésben a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésével, úgy rendelkezik, hogy a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt és valamely tagállamban hatályos bármely más megjelölés jogosultja a rendeletben meghatározott feltételek mellett felszólalhat a közösségi védjegy lajstromozása ellen (lásd értelemszerűen az fenti 88. pontban hivatkozott ATOMIC BLITZ ügyben hozott ítélet 31. és 32. pontját). Ezen oltalom biztosítása érdekében a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése konkrétan említi a hivatkozott korábbi jogra „irányadó tagállami jogszabályokat".

90 Mivel Franciaországban a „bud" eredetmegjelölés hatályát nem érvénytelenítették jogerősen, a fellebbezési tanácsnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján az irányadó nemzeti jogot és a Lisszaboni Megállapodás alapján történt lajstromozást kellett figyelembe vennie, és nem vonhatta kétségbe, hogy a hivatkozott korábbi jog „eredetmegjelölés" volt-e.

91 Hozzá kell tenni, hogy ha a fellebbezési tanácsnak komoly kétségei voltak a korábbi jog „eredetmegjelölési" minősítésével, és így azon oltalommal kapcsolatban, amelyben azt a hivatkozott nemzeti jog alapján részesíteni kell, miközben e kérdés éppen egy franciaországi bírósági eljárás tárgyát képezte, a fellebbezési tanácsnak a 2868/95 rendelet 20. szabálya (7) bekezdésének c) pontja alapján lehetősége volt a felszólalási eljárást mindaddig felfüggeszteni, amíg e tekintetben jogerős határozat nem születik.

92 Tekintetbe véve ezen elemeket, meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy mindenekelőtt úgy vélte, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott hivatkozott korábbi jog nem „eredetmegjelölés”, majd hogy „másodlagos jelentőségű” az a kérdés, hogy a BUD megjelölést többek között Franciaországban oltalom alatt álló eredetmegjelölésként kezelik-e, és végül annak megállapításával, hogy a felszólalás ezen az alapon nem lehet sikeres.

A kétoldalú egyezmény alapján oltalom alatt álló „bud” elnevezés

93 A kétoldalú megállapodás B. mellékletének szövegéből következik, hogy a „bud” kifejezést „jelzésként” nevezték meg. Az említett megállapodásból nem következik, hogy a „bud” jelölést kimondottan „eredetmegjelölésként” nevezték volna meg. Ezenkívül az említett megállapodásból nem következik, hogy a „bud” kifejezést földrajzi névnek vagy az érintett termék különleges minőségére történő utalásnak tekintették.

94 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a kétoldalú egyezmény 2. cikke értelmében a kétoldalú egyezményben történő feltűntetéshez elegendő, hogy az érintett jelölések vagy elnevezések közvetlenül, vagy közvetve kapcsolódnak egy termék eredetéhez, és ilyen alapon részesülnek a kétoldalú egyezmény által biztosított oltalomban. Ez a meghatározás e tekintetben sokkal szélesebb, mint a fellebbezési tanács által elfogadott. A fellebbezési tanács ugyanis úgy vélte, hogy egy „eredetmegjelölés” olyan „földrajzi jelzés, amely arról tájékoztatja a fogyasztókat, hogy valamely termék egy meghatározott helyről, térségből vagy országból származik, és hogy azon földrajzi környezet által meghatározott jellemzőkkel rendelkezik – a természeti és emberi

tényezőket is beleértve –, amelyben termelték" (a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatának [R 234/2005-2. sz. ügy] 19. pontja és utalásszerűen a többi megtámadott határozatban).

95 Ezen elemekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács két hibát követett el. Mindenekelőtt tévesen vélte úgy, hogy a „bud" elnevezés kimondottan „eredetmegjelölésként" részesül oltalomban a kétoldalú egyezmény alapján. Ezután és mindenesetre az „eredetmegjelölés" olyan fogalommeghatározását alkalmazta, amely nem felel meg az említett egyezmény alapján oltalom alatt álló jelzések fogalommeghatározásának.

96 Az a tény, hogy a Budvar a hivatkozott jogot „eredetmegjelölésként" mutathatta be, nem akadályozza meg a fellebbezési tanácsot abban, hogy az előterjesztett tények és iratok teljes értékelését folytassa le (lásd ebben az értelemben a fenti 88. pontban hivatkozott ATOMIC BLITZ ügyben hozott ítélet 38. pontját). Ez különösen fontos, ha a korábbi jog minősítésének hatása lehet az említett jog hatályára a felszólalási eljárás keretében. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az OHIM-nak figyelembe kell vennie többek között annak a tagállamnak a nemzeti jogát, amelyben az a korábbi védjegy részesül oltalomban, amelyre a felszólalást alapítják. Ebben az esetben hivatalból kell tájékozódnia – az erre megfelelőnek tartott módon – az illető tagállam nemzeti jogáról, amennyiben az erre vonatkozó információk szükségesek az illető lajstromozást kizáró ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez. Az OHIM által végzett vizsgálat ténybeli alapjának korlátozottsága ugyanis nem zárja ki, hogy a felszólalási eljárás során a felek által kifejezetten előterjesztett tényeken felül a fellebbezési tanács köztudomású – azaz bárki által megismerhető vagy általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhető – tényeket figyelembe vegyen (az Elsőfokú Bíróság T-185/02. sz., Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM – DaimlerChrysler (PICARO) ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1739. o.] 29. pontja és a fenti 88. pontban hivatkozott ATOMIC BLITZ ügyben hozott ítélet 35. pontja). Ezen elvek alkalmazandók a jelen ügyben. A fellebbezési tanács rendelkezett a szükséges elemekkel ahhoz, hogy a tények teljes értékelését elvégezze.

97 Ezen elemekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését azáltal, hogy mindenekelőtt úgy vélte, hogy a hivatkozott, a kétoldalú egyezmény alapján lajstromozott korábbi jog a fellebbezési tanács által elfogadott fogalommeghatározás alapján nem „eredetmegjelölés", majd hogy „másodlagos jelentőségű" az a kérdés, hogy a BUD megjelölést többek között Ausztriában oltalom alatt álló eredetmegjelölésként kezelik-e, és végül annak megállapításával, hogy a felszólalás ezen az alapon nem lehet sikeres.

98 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a kétoldalú egyezmény a „bud" elnevezés oltalmára még hatállyal bír Ausztriában. Különösen nem derül ki az eljárás során benyújtott bizonyítékokból, hogy az osztrák bíróságok úgy vélték, hogy Ausztria vagy a Cseh Köztársaság a Csehszlovák Szocialista Köztársaság felbomlását követően nem akarták alkalmazni a szerződések folyamatosságának az elvét a kétoldalú egyezményre. Továbbá semmi sem utal arra, hogy Ausztria vagy a Cseh Köztársaság felmondták volna az említett megállapodást. Ráadásul az Ausztriában folyamatban lévő eljárás nem vezetett jogerős bírósági határozat elfogadásához. Ilyen körülmények között és ugyanazon okokból, mint a fenti 88. és 89. pontban bemutatottak, a fellebbezési tanácsnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján figyelembe kellett volna vennie a Budvar által hivatkozott korábbi jogot, anélkül hogy megkérdőjelezte volna az említett jog minősítését.

99 A fentiekből következik, hogy az egyetlen jogalap első részének – mint megalapozottnak – helyt kell adni.

100 Mivel a megtámadott határozatok más további megállapításokon alapulnak, amelyek a második rész tárgyát képezik, azokat a következőkben meg kell vizsgálni.

2. *A 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdése feltételeinek az alkalmazásáról szóló második részről*

a) A felek érvei

A Budvar érvei

101 Először is a Budvar megjegyzi, hogy ő a hivatkozott korábbi jog jogosultja. Másodszor vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a BUD megjelölést nem használták a kereskedelmi forgalomban. Harmadszor úgy véli, hogy a fellebbezési tanács tévesen jutott arra a következtetésre, hogy nem bizonyították, hogy a szóban forgó elnevezés alapján a Budvarnak joga van megtiltani a „bud" kifejezés védjegyként történő használatát mind Ausztriában, mind Franciaországban.

– Azon feltételről, hogy a felszólalónak kell a hivatkozott korábbi jog jogosultjának lennie

102 A Budvar azzal érvel, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére tekintettel ő a hivatkozott korábbi jog jogosultja. Ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozat 21. pontjában javasol, a Budvar hangsúlyozza, hogy az a tény, hogy a „bud" eredetmegjelölés használatának egyetlen jogosultja ő, nem ellentétes e megjelölés eredetmegjelölésként történő minősítésével, mivel egy ilyen elnevezés közös használata nem kötelező. A jelen ügyben a szóban forgó eredetmegjelölést a Budvar neve alatt lajstromozta a cseh Mezőgazdasági Minisztérium és a WIPO, ami lehetővé teszi a Budvar számára, hogy a jelen eljárás keretében arra hivatkozzon.

– A hivatkozott korábbi jog kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltételről

103 A Budvar, emlékeztetve az R 234/2005-2. sz. ügyben hozott határozat 23. és 24. pontjára azzal érvel, hogy a fellebbezési tanács analógia útján nem alkalmazhatta a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését és a 2868/95 rendelet 22. szabályát annak meghatározásához, hogy a „bud" eredetmegjelölést alkalmazták-e a „kereskedelmi forgalomban".

104 Először is a Budvar hangsúlyozza, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke alapján a felszólalás keretében csak a lajstromozott korábbi védjegyek jogosultjaitól lehet kérni a joguk használatának igazolását. E bizonyítás módszereit tehát a 2868/95 rendelet 22. szabálya írja elő. Más hivatkozott korábbi jogot nem lehet a használatának bizonyítása előzetes követelményének alávetni a 40/94 rendelet 43. cikkének kritériumai alapján.

105 Másodszor a Budvar megjegyzi, utalva a 40/94 rendelet hatodik és kilencedik preambulumbekezdésére, hogy egy közösségi védjegy lajtromozását megtagadják, ha az „korábbi jogot" sérthet. Azonban, ha a korábbi jog védjegyből áll, azt valóban használni kell ahhoz, hogy olyan jognak minősüljön, amelyre a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelemmel szembeni felszólalásban hivatkozni lehet. Ha a felszólalásban hivatkozott korábbi jog nem védjegy, a 40/94 rendelet egyetlen rendelkezése sem írja elő e megjelölés kereskedelmi forgalomban történő „használatának" a bizonyítását. Ráadásul a 40/94 rendelet nem tartalmaz a korábbi jogok oltalmának elvétől eltérő bármely más olyan rendelkezést, amely előírja a kereskedelmi forgalomban történő használat jelentőségének a bizonyítását. A T-225/06. sz. ügy keretében a Budvar azt állítja, hogy elegendő a kereskedelmi forgalomban történő valós és tényleges használat bizonyítása. Más ügyekkel kapcsolatban a Budvar azt állítja, hogy elegendő a kereskedelmi forgalomban történő használat bizonyítása.

106 Harmadszor a 40/94 rendelet 43. cikkének elemzését követően a Budvar azt állítja, hogy az OHIM felhívhatja a felszólalót, hogy a közösségi védjegy bejelentőjének a kérelmére nyújtsa be az által hivatkozott védjegy valós és tényleges használatának bizonyítékát. A jelen ügyben az Anheuser-Busch ezzel a lehetőséggel csak a Budvar által a felszólalásának alátámasztása céljából kezdetben hivatkozott nemzetközi védjeggyel kapcsolatban élt (361 566. sz. nemzetközi védjegy). Az OHIM-nak tehát nincs hatásköre saját kezdeményezésére megkövetelni a korábbi védjegy használatára vonatkozó bizonyítékot, mivel e jog kizárólag a közösségi védjegy bejelentőjét illeti meg. *A fortiori* az OHIM-nak nincs joga a hivatkozott eredetmegjelölés használatával kapcsolatos bizonyítékból olyan feltételt teremteni, amely szerinte nem teljesült, és igazolta a felszólalás elutasítását. Ezenkívül a Budvar hangsúlyozza, hogy a felszólalás keretében azon kérelem lehetősége, hogy a hivatkozott korábbi védjegy használatára vonatkozóan nyújtsanak be bizonyítékot, logikus és szükségszerű következménye a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 10. cikkében a védjegyek megszűnésére vonatkozóan előírt szabályoknak.

107 Negyedszer a Budvar azt állítja, hogy a fellebbezési tanács érvelése ellentétes a 89/104 irányelv 4. és 5. cikkében, illetve a 40/94 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében alkalmazott, a „gazdasági tevékenység körében használ" fogalmára vonatkozó közösségi ítélkezési gyakorlattal. A Budvar utal különösen a Bíróság C-206/01. sz. Arsenal Football Club ügyben 2002. november 12-én hozott ítéletének (EBHT 2002., I-10273. o.) 40. pontjára és az Elsőfokú Bíróság T-279/03. sz., Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ügyben 2006. május 10-én hozott ítéletének (EBHT 2006., II-1291. o.) 114. pontjára. A Budvar számára a használat „minőségi" kritériuma az ítélkezési gyakorlat által elfogadott egyetlen kritérium, tekintet nélkül minden „mennyiségi" kritériumra. Ezért csak a használat kereskedelmi jellege és nem a mennyiségileg jelentős használat a meghatározó.

108 Ötödször a Budvar úgy véli, hogy a fellebbezési tanács érvelése ellentétben van az OHIM döntéshozatali gyakorlatával. A Budvar e tekintetben az OHIM több olyan döntésére utal, amelyekben nem követelték meg a korábbi jog mennyiségileg jelentős használatát. Ezenkívül a BUD szóvédjegyre vonatkozó és az Elsőfokú Bíróság T-60/04–T-64/04. sz., Budějovický Budvar kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUD) 2007. június 12-én hozott ítéletének (az EBHT-ban nem tették közzé) alapjául szolgáló T-60/04–T-64/04. sz. egyesített ügyekben az OHIM teljes mértékben tudatában volt

az eredetmegjelölés jogi minősítésének. A Budvar e tekintetben utal ezen ügyek több eljárási dokumentumára, amelyeket mellékletként a keresetlevélhez csatolt. Ezen bizonyítékokból kiderül, hogy az OHIM a döntéshozatali gyakorlatában a „gazdasági tevékenység körében használ" fogalmat minőségileg és nem mennyiségileg értelmezi. Az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott határozatok jogszerűtlenségének a kinyilvánítása mellett meg kell azt is állapítania, hogy azok sértik az egyenlő elbánás elvét. A Budvar e tekintetben utal az Elsőfokú Bíróság T-123/04. sz., Cargo Partner kontra OHIM (CARGO PARTNER) ügyben 2005. szeptember 27-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-3979. o.) 70. pontjára.

109 Ezen összes elemre és arra a tényre tekintettel, hogy a korábbi megjelölés használatára vonatkozó bizonyíték fellebbezési tanács általi megkövetelése ellentétes a közösségi jogszabályok szövegével, a Budvar azt állítja, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanácsnak nyújtott be bizonyítékokat annak igazolására, hogy a „bud" eredetmegjelölést a gazdasági tevékenységének keretében és nem magáncélból használja. A Budvar ezen eljárás keretében e dokumentumokat ismét benyújtotta, amelyek Franciaország esetében számos számlából és Ausztria esetében a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében számos tanúsítványból, számlából és sajtókivonatból állt.

110 A fellebbezési tanács azon megállapításával kapcsolatban, miszerint a közigazgatási eljárás során benyújtott dokumentumok nem tették lehetővé a „bud" eredetmegjelölés használatának megállapítását, hanem csupán a BUD védjegy használatát bizonyították, a Budvar hangsúlyozza, hogy a „használat" fogalma nem alkalmazandó eredetmegjelölésre, mivel ilyen jognak célja egy termék azonosítása. A Budvar hozzáteszi, hogy a jelen ügyben a BUD megjelölés egyszerű feltüntetése egyszerre minősül a védjegy és az eredetmegjelölés használatának. A Budvar végül megjegyzi, hogy a „bud" eredetmegjelölésre vonatkozó, fenti 108. pontban hivatkozott BUD-ítélet alapjául szolgáló T-60/04–T64/04. sz. egyesített ügyekben az OHIM elismerte, hogy ezen eredetmegjelölés használata kielégítő volt.

– A szóban forgó elnevezésből származó jogra vonatkozó feltételről

111 A Budvar azt állítja, hogy rendelkezik a bejelentett védjegy Franciaországban és a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében Ausztriában történő használata megtiltásának jogával.

112 Franciaországgal kapcsolatban a Budvar a francia jog számos rendelkezésére hivatkozik aszerint, hogy az érintett áruk és szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak a sörrel, vagy attól eltérőek.

113 Amennyiben a szóban forgó áruk azonosak a sörrel vagy ahhoz hasonlóak (vagyis a Budvar szerint a T-225/06. sz. és a T-309/06. sz. ügy keretében érintett áruk és a T-255/06. sz. ügy keretében a 32. osztályba tartozó áruk) a Budvar a francia fogyasztási törvény (a továbbiakban: fogyasztási törvény) L. 115-8. cikkének (1) bekezdésére és L. 115-16. cikkének (1) és (4) bekezdésére hivatkozik, amely lényegében előírja, hogy egy eredetmegjelölés jogosulatlan használata megtiltható és szankciókkal sújtható. A jelen ügyben, mivel a bejelentett védjegy (T-225/06. sz. és T-309/06. sz. ügyek) vagy a bejelentett védjegy domináns eleme (T-255/06. sz.) azonos az érintett eredetmegjelöléssel, és mivel az érintett áruk azonosak vagy hasonlóak, a BUD megjelölés Anheuser-Busch általi használata sérti az említett eredetmegjelölést.

114 Amennyiben a szóban forgó szolgáltatások azonosak a sörrel vagy ahhoz hasonlóak (vagyis a Budvar szerint a T-257/06. sz. ügy keretében a 42. osztályba tartozó „Éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásai") a Budvar a mezőgazdasági törvénynek a fogyasztási törvény L. 115-5. cikkében megismételt L. 641-2. cikkére hivatkozik, amely előírja, hogy „[a]z eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható hasonló árukra […] vagy más árukra, illetve szolgáltatásokra, amennyiben a használata az eredetmegjelölés hírnevét sértheti vagy csorbíthatja".

A Budvar e tekintetben megjegyzi, hogy a sörfőzők védjegyük alatt éttermeket, bárokat vagy sörözőket nyitnak meg áruik reklámozása és tevékenységeik megkülönböztetése érdekében. Továbbá úgy tűnik, hogy az Anheuser-Busch egy helyiséget is meg kíván nyitni saját termékeinek a fogyasztása céljából, mivel a 32. osztályba tartozó árukra vonatkozó, vitatott BUD lajstromozása iránti kérelem mellett a BAR BUD közösségi védjegyet is bejelentette. Ráadásul az éttermi szolgáltatások fő célja legtöbbször ételkészítés és italok, vagyis bor vagy sör kíséretében történő ételfelszolgálás. Így a BUD védjegynek a 42. osztályba tartozó „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásai" tekintetében történő lajstromozása lehetővé tenné az Anheuser-Busch számára ilyen létesítmények megnyitását, ami félrevezetheti azon fogyasztókat, akik a BUD cseh sör fogyasztása céljából mennek oda, és valójában mást sört kapnak.

115 Amennyiben a szóban forgó áruk és szolgáltatások eltérnek a sörtől (vagyis a Budvar szerint a T-255/06. sz. ügy keretében a 16., 21. és 25. osztályba tartozó áruk és a T-257/06. sz. ügy keretében a 42. osztályba tartozó „Éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásaitól" eltérő szolgáltatások), a Budvar a fent hivatkozott mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkére hivatkozik, és azzal érvel, hogy tilos az eredetmegjelölésnek minősülő földrajzi név megjelenítése más szó hozzáadása nélkül az azonos, hasonló és eltérő áruk esetében. A jelen ügyben mind a „bud" eredetmegjelölés hírnevét, mind e hírnév gyengítésének vagy csorbításának lehetőségét bizonyított ténynek kell tekinteni. Először a Lisszaboni Megállapodás 2. cikkére utalva a Budvar megjegyzi, hogy a Budweisben főzött sör hírnevét szükségszerűen bizonyította a Cseh Köztársaságban az érintett „bud" eredetmegjelölés megszerzése érdekében. A Lisszaboni Megállapodás 1. cikkének (2) bekezdése alapján egy lajstromozott eredetmegjelölés ugyanolyan oltalom alatt áll a francia területen, mint a nemzeti elnevezések, anélkül hogy bizonyítani kellene, hogy ténylegesen rendelkezik hírnévvel. Következésképpen azon eredetmegjelölésben rejlő hírnév, amelynek a jogosultja a Budvar, csorbítható vagy gyengíthető az érintett védjegyek lajstromozásával. Nincs olyan francia jogszabály, amely megkövetelné, hogy e hírnévnek különösen nagynak kell lennie ahhoz, hogy az oltalma kiterjedjen a különböző árukra. Ilyen követelmény ezenkívül ellentétes lenne a Lisszaboni Megállapodás 3. cikkével, amely az eredetmegjelölések feltétlen oltalmát írja elő az elnevezés hírnevéhez és a vitatott megjelöléssel ellátott dolgoknak az eredetmegjelöléssel oltalomban részesített árukkal való azonosságához és hasonlóságához kapcsolódó feltétel nélkül. A normák hierarchiájának elve megköveteli, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkét a Lisszaboni Megállapodás 3. cikkének a fényében értelmezzék. Másodszor a Budvar hangsúlyozza, hogy az eredetmegjelölés hírneve csorbításának vagy gyengítésének a kockázata értékelhető a vitatott védjegy bejelentője által elfogadott magatartás tekintetében. Ennek alapján a bejelentett védjegyek a Budvar közvetlen versenytársától származnak, aki szükségszerűen ismerte a szóban forgó eredetmegjelölés hírnevét, legalábbis a cseh területen. Tehát a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának a körülményei a bejelentő részről

egyértelműen a szóban forgó eredetmegjelölés hírneve azáltal történő csorbításának a szándékát mutatják, hogy azt a „bud” név mindennapossá tételén keresztül megfosztják egyediségétől, illetve annak kísérletét, hogy ezen eredetmegjelölést a BUD védjegy megszerzésén keresztül kisajátítsa.

116 A Budvar minden ügyben hivatkozott a francia szellemi tulajdonról szóló törvény (a továbbiakban: szellemi tulajdonról szóló törvény) L. 711-3. és L. 711-4. cikkére is.

117 A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkével kapcsolatban a Budvar hangsúlyozza, hogy e rendelkezés lényegében előírja, hogy egy megjelölés nem lehet védjegyoltalom tárgya, ha az a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik, vagy használatát jogszabály tiltja. Ezért az említett törvény L. 711-4. cikke alapján a Budvar kérhetné a BUD szóvédjegy érvénytelenítését és használata megtiltásának elrendelését. A Budvar a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyekben utal továbbá a Franciaországban hozott több határozatra, amelyek alapján az eredetmegjelölések oltalma közrend kérdése. Ezért a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikke b) pontjának megfelelően a közrenddel ellentétesnek kell tekinteni egy eredetmegjelölést megismétlő vagy utánozó megjelölés védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet, mivel az ellentétes az eredetmegjelölésekre vonatkozó rendelkezésekkel. A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 714-3. cikke alapján a Budvar kérhetné a BUD szóvédjegy érvénytelenítését és használata megtiltásának elrendelését. E tekintetben az INPI értesítette az Anheuser-Buscht, hogy az 1987. szeptember 10-én benyújtott, a 32. osztályba tartozó áruk (sörök) megjelölésére vonatkozó BUD védjegy lajstromozása iránti kérelem a francia jog „hatálya alá tartozhat”, mivel a „közrendbe ütközik”. Ráadásul a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkének b) pontja megtiltja azon védjegyek lajstromozását is, amelyek használatát jogszabály tiltja. Márpedig a szellemi tulajdonról szóló törvény fent említett L. 115-8. cikkének alkalmazásában a Budvarnak joga van Franciaországban a BUD megjelölés Anheuser-Busch által a sörökre és sörhöz hasonló italok elnevezésére történő bármely használatának szankcióval történő sújtását kérni. Egy ilyen védjegyet tehát a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkének b) pontja értelmében jogszabály által tiltott (ideértve a sörtől eltérő áruk megjelölését is) védjegynek kell tekinteni. E tekintetben a Budvar hangsúlyozza, hogy az INPI értesítette az Anheuser-Buscht, hogy a BUD

védjegy sörök megjelölése céljából történő lajstromozása iránt 2001-ben benyújtott kérelme a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikke b) pontjának a „hatálya alá tartozhat". E tiltakozásra történő válaszként az Anheuser-Busch visszavonta a védjegy lajstromozása iránti kérelmét. Az INPI ugyanilyen alapon egy 2005. május 19-i értesítéssel elutasította az Anheuser-Busch egy másik, a BUD szómegjelölés sörök megnevezése céljából történő lajstromozása iránti kérelmét. A francia jog így számos jogi eszközt nyújt a Budvarnak, hogy kérhesse a BUD védjegy Anheuser-Busch általi használatának megtiltását.

118 A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkével kapcsolatban a Budvar jelzi, hogy nem lehetséges a védjegy lajstromozása, amennyiben az sérthet egy Franciaországban oltalom alatt álló eredetmegjelölést, tekintet nélkül arra, hogy e kérelem az érintett korábbi eredetmegjelöléssel való összetéveszthetőséget keletkeztet-e, vagy sem. A Budvar számos olyan Franciaországban hozott bírósági határozatra is utal, amelyek törölték az eredetmegjelöléseknél korábbi vagy későbbi védjegyeket. A Budvar tehát azzal érvel, hogy az érintett árukra vagy szolgáltatásokra való tekintet nélkül megalapozott a BUD szóvédjegy törlését és annak használatának megtiltását kérni.

119 Továbbá a Budvar hangsúlyozza a fellebbezési tanács azon állításának pontatlanságát, miszerint a strasbourgi Tribunal de grande instance megállapította, hogy a felperes tisztességtelen versenyt folytat azáltal, hogy meg akarta akadályozni az Anheuser-Busch társaság francia forgalmazóját a BUD sör értékesítésétől. A Budvar által folytatott, egy eurós szimbolikus összeggel szankcionált tisztességtelen verseny megállapítása azon a tényen alapult, hogy a felperes 2002-ig várt, hogy az Anheuser-Busch társaság forgalmazójával szemben a „bud" eredetmegjelöléshez való jogaira hivatkozzon. Ezenkívül a szóban forgó ítélet jelenleg fellebbezés tárgyát képezi, tehát nem végleges.

120 Ausztriával kapcsolatban a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében a Budvar emlékeztet, hogy a „bud" eredetmegjelölés a kétoldalú egyezmény alapján oltalom alatt áll. Ezen eredetmegjelölés az Oberlandesgericht Wien előtt e jog érvényességére vonatkozóan jelenleg folyamatban lévő jogvita ellenére továbbra is hatályos. Azonban e jogvitára vonatkozó végleges határozat hiányában a „bud" eredetmegjelölés még mindig hatályban van Ausztriában. Ezért a kétoldalú egyezmény 7. cikke és 9. cikkének (1) bekezdése alapján a BUD szóvédjegy Anheuser-Busch által a sörrel azonos vagy ahhoz hasonló áruk elnevezésére történő használata szankcionálható.

Az OHIM érvei

121 A Budvar állításával ellentétben a fenti 108. pontban hivatkozott BUD-ítéletre vonatkozó T-60/04–T-64/04. sz. egyesített ügyek keretében az OHIM nem foglalt állást a „bud" kifejezés eredetmegjelölésként történő használatára vonatkozóan. Ezen ügyekben sem a fellebbezési tanács, sem a felek nem kérdőjelezték meg azt a tényt, hogy a „bud" eredetmegjelölés egy helyi jelentőségűt meghaladó használaton alapuló korábbi jog. Az OHIM csak kifejezte egyetértését a jogvita e körülhatárolásával kapcsolatban.

122 A jelen ügyben a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésében említett oltalmat meg kell tagadni, ha nem bizonyítják, hogy „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt" korábbi jogról van szó. E kérdés, amely a közösségi jog hatálya alá tartozik, független attól, hogy a nemzeti jog a korábbi jog használatát előírja-e, vagy sem. A jelen ügyben a fellebbezési tanács a törlési osztállyal egyetértésben a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének rendelkezéseit analógia útján alkalmazta a korábbi védjegyek tényleges használatára, hangsúlyozva, hogy az e rendelkezések által előírt bizonyíték egy minimumkövetelmény (az OHIM e tekintetben utal a Bíróság C-40/01. sz. Ansul-ügyben 2003. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-2439. o.] 39. pontjára és a Bíróság C-259/02. sz. La Mer Technology ügyben 2004. január 27-én hozott végzésének [EBHT 2004., I-1159. o.] 21. pontjára). Ezért egy ilyen követelmény alkalmazása a Budvarral szemben nem igazságtalan.

123 A Budvar azt állítja, hogy a kereskedelmi forgalomban történő használat fogalma tisztán minőségi és nem mennyiségi, és hogy elegendő csak azt bizonyítani, hogy a használat kereskedelmi forgalomban történik. Az OHIM e tekintetben nem lát ellentmondást a fellebbezési tanács és a Budvar álláspontja között. A Budvar a T-225/06. sz. ügyben benyújtott keresetlevél 27. pontjában elismerte továbbá, hogy a kereskedelmi forgalomban történő valós és tényleges használat bizonyítása elegendő a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében hivatkozott jog fennállásának az igazolásához.

124 Azáltal, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése ugyanabban a mondatban utal a „kereskedelmi forgalomban használt […] megjelölésre" és az e megjelölésre „irányadó tagállami jogszabályokra", egyértelműen előírja, hogy a kereskedelmi forgalomban történő használatot bizonyítani kell az érintett tagállam területével, vagyis a jelen ügyben Franciaországgal és Ausztriával kapcsolatban. Figyelembe véve a fellebbezési tanácsnak a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozását, ilyen bizonyíték bemutatását a 2868/95 rendelet 22. szabálya követelményeinek a fényében kell értékelni. E tekintetben a használat helye, időtartama és jelentősége olyan kölcsönösen függő tényezők, amelyeket együttesen kell figyelembe venni. Egyik tényező gyengesége ellensúlyozható egy másikkal (e tekintetben az OHIM utal a Bíróság C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-4237. o.] 76. pontjára).

125 A jelen ügyben a megtámadott határozatokban előadott okokból a Budvar nem nyújtott be bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a „bud" eredetmegjelölés használata Franciaországban és a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyekkel kapcsolatban Ausztriában meghaladja a helyi jelentőséget.

126 Továbbá a Budvar a fellebbezési tanács állítását csak annyiban vitatta, amennyiben az a „tényleges használat" védjegyjog értelmében vett értékelésének az eredménye volt. A Budvar nem nyújtott be semmiféle bizonyítékot, amely lehetővé tette volna a fellebbezési tanács állításának megkérdőjelezését, ha el kell fogadni azt, hogy a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének analógia útján történő alkalmazása megalapozott.

127 Mivel a 8. cikk (4) bekezdésében meghatározott „közösségi” követelmény nem teljesült, a felszólalást el lehetett utasítani még akkor is, ha a „nemzeti” feltétel (vagyis az a tény, hogy a szóban forgó megjelölésre irányadó jog alapján a jogosultja megtilthatja a későbbi védjegy használatát) megvalósult.

128 Végül az OHIM szerint, amint a fellebbezési tanács is megjegyzi, sajnálatos, hogy a felszólalási osztály a korábbi ügyekben a „bud” eredetmegjelölés Franciaországban történő használatával kapcsolatban eltérő megközelítést követett. Azonban a megtámadott határozatok jogszerűségét csak a 40/94 rendelet alapján és nem a korábbi döntéshozatali gyakorlat alapján lehet értékelni. Továbbá ha a Budvar érvét úgy kellene érteni, mint amellyel azt állítja, hogy megsértették az egyenlő elbánás elvét, azt el kell utasítani. A különböző ügyek körülményei ugyanis nem azonosak. Ezenkívül, abból kiindulva, hogy a korábbi határozatok jogszerűtlenek, az OHIM megjegyzi, hogy senki sem hivatkozhat igényének alátámasztásaként a más javára elkövetett jogellenes cselekményekre.

Az Anheuser-Busch érvelése

129 Előzetesen az Anheuser-Busch úgy véli, hogy nehéz felismerni, hogy a Budvar azt állítja-e, hogy a használatnak nincsen feltétele, vagy inkább hogy e feltétel csupán kevésbé szigorú követelmények alá tartozik, mint a fellebbezési tanács által alkalmazott követelmények.

130 Az Anheuser-Busch szintén előzetesen megjegyzi, hogy a használat 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében megfogalmazott feltétele a közösségi jog olyan önálló szabályának minősül, amely az irányadó nemzeti jogban meghatározott feltételektől függetlenül alkalmazandó. E tekintetben e rendelkezésből világosan kitűnik, hogy követelmény az, hogy a valóságos használat a kereskedelmi forgalomban történjen. Ráadásul e valóságos használatnak a megjelölésnek olyan jelentőséget kell biztosítania,

amely meghaladja a helyi jelentőségűt. Az Anheuser-Busch a T-309/06. sz. ügy keretében hozzáteszi, hogy a szóban forgó jog valóságos használatnak meg kell előznie a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet.

131 Érdemben az Anheuser-Busch először úgy véli, hogy a 2868/95 rendelet 22. szabályát *mutatis mutandis* alkalmazni kell a használat 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett feltételére. E tekintetben az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy ha egy megjelölés használatát bizonyítani kell annak érdekében, hogy az egy adott területen egy későbbi védjeggyel szemben jogokat keletkeztessen, a benyújtandó adatoknak bizonyítaniuk kell, hogy a megjelölést e területen (hely) az előírt ideig (időtartam) használták, hogy a megjelölést az állításoknak megfelelően használták (jelleg), és hogy végül ez a használat a kereskedelmi forgalomban történt (jelentőség). Más szóval semmi nem akadályozza meg a 2868/95 rendelet 22. szabályának a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében analógia útján történő alkalmazását.

132 Másodszor a használat mennyiségi kritériumaival kapcsolatban az Anheuser-Busch hangsúlyozza, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem ismétli meg az ugyanezen rendelet 43. cikkének (2) bekezdésében említett „tényleges" kifejezést. Azonban a „helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölésre" történő utalás magában foglalja azt, hogy a használatnak szemmel láthatóan a kereskedelemben kell történnie. A használatra alapított jogra vonatkozó bizonyíték ezért nem lehet kevesebb, mint a lajstromozott védjegyre vonatkozó bizonyíték. Az Anheuser-Busch e tekintetben utal a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a High Court of Justice (England & Wales) által az úgynevezett „COMPASS"-ügyben (2004. március 24.) történő alkalmazására. Az OHIM ezért helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése olyan mennyiségi kritériumokat tartalmaz, amelyek ráadásul szigorúbbak, mint a lajstromozott védjegyekre vonatkozó kritériumok.

133 A Budvar által előadott azon ténnyel kapcsolatban, hogy a beavatkozó fél hivatalosan nem kérte a szóban forgó eredetmegjelölés használatára vonatkozó bizonyítékot, az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy minden egyes írásbeli beadványában kinyilvánította, hogy a Budvarnak be kell nyújtania ilyen bizonyítékot. Továbbá a 2868/95

rendelet 22. szabályának (5) bekezdésében előírt, ilyen értelemben vett „hivatalos” kérelem nem alkalmazandó a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében. E rendelkezés ugyanis a felszólalás elfogadásának a jogi feltételeként a kereskedelmi forgalomban történő használatot említi. Ezzel ellentétben a lajstromozott védjegyek használatát csak akkor kell bizonyítani, ha ilyen bizonyítékot hivatalosan kértek. A Budvar által a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésével végzett analógia tehát értelmetlen.

134 A Budvar által a 89/104 irányelv 4. és 5. cikkére és a 40/94 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésére tett utalással kapcsolatban az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy e rendelkezések csak a „jogellenes” használatot érintik. A „kereskedelmi forgalomban használt” fogalmának az értelmezése az adott ügyben alkalmazott rendelkezéseknek megfelelően változik. A Budvar által e tekintetben tett utalás ezért hatástalan.

135 Ezenkívül a használat védjegyekre vonatkozó feltételét, amelyet a Bíróság értelmezett (és különösen azt a tényt, hogy valamely védjegy tényleges használatának nincsen „minimális” küszöbe), nem lehet a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alá tartozó használaton alapuló jogokra alkalmazni. Mivel a felszólalás alapja kizárólag a használat, teljes mértékben helyes szigorúbb kritériumokat alkalmazni és a megjelölés piacon való sokkal nyilvánvalóbb használatát megkövetelni, mint a lajstromozott védjegyek esetében. A jelen ügyben a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács még csak nem is alkalmazott szigorúbb kritériumokat, hanem analógia útján a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében említett feltételeket alkalmazta.

136 Harmadszor az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy a jelen ügyben a Budvar nem nyújtott be a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkozó bizonyítékot.

137 A T-225/06. sz. ügy keretében és Franciaországgal kapcsolatban a benyújtott bizonyítékok nem kielégítőek a kereskedelmi forgalomban történő bármely használat bizonyításához. Ausztriával kapcsolatban az Anheuser-Busch hangsúlyozza, hogy a kis mértékű használat csak azon árut érinti, amelyen a „bud super strong" kifejezést feltüntették, és amelyet csak egy forgalmazóhoz szállítottak. Nincs bizonyíték arra, hogy e forgalmazó a fogyasztóknak olyan terméket értékesített, amelyen a „bud" kifejezést tüntették fel. Az Anheuser-Busch e tekintetben hozzáteszi, hogy a „bud" kifejezést nyilvánvalóan védjegyként használták. Továbbá és eltekintve attól, hogy a „bud" kifejezés nem földrajzi név, ez utóbbi a „super strong" angol kifejezéssel együtt az Egyesült Államokból vagy egy angol nyelvű országból származó sörre utalhat, de semmiképpen nem egy cseh városra.

138 A T-255/06. sz. ügy keretében az Anheuser-Busch mindenekelőtt megjegyzi, hogy Ausztriával kapcsolatban a Budvar a használatra vonatkozó bizonyítékokat az OHIM által előírt határidőn túl nyújtotta be. A 2868/95 rendelet 19. szabálya (4) bekezdésének és az OHIM gyakorlatának megfelelően e bizonyítékokat ezért figyelmen kívül kell hagyni. Mindenesetre a benyújtott bizonyítékok, beleértve a Franciaországra vonatkozókat, nem kielégítőek a kereskedelmi forgalomban történő bármely használat bizonyításához. E tekintetben az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy a használat bizonyítékai csak azon árut érintik, amelyen a „bud super strong" kifejezést feltüntették, és a fenti 137. pontban a T-225/06. sz. ügy keretében előadott érveléshez hasonló érveket hoz fel. Ezenkívül, különösen Franciaországgal kapcsolatban, megjegyzi, hogy a Budvar által előadott négy „számla" egyértelműen egy díjmentes küldemény szállítólevelei, amint a „Free of charge" kifejezés is jelzi. Ráadásul a szóban forgó számlák közül kettő megelőzi a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet, és az egyik nem említi a címzettet. Összességében véve e számlák csak azon áruk 70 literére vonatkoznak, amelyen feltüntették a „bud super strong" kifejezést, vagyis körülbelül két átlagos francia fogyasztó éves átlagfogyasztására. Ausztriával kapcsolatban a benyújtott dokumentumok a „bud super strong" kifejezéssel ellátott árunak csak egy forgalmazóhoz történő szállítását mutatják, és az is csak 35 hektolitert érint.

139 A T-257/06. sz. ügy keretében és Franciaországgal kapcsolatban az Anheuser-Busch ismét megjegyzi, hogy a Budvar által benyújtott négy „számla" egyértelműen egy díjmentes küldemény szállítólevelei, amint a „Free of charge" kifejezés is jelzi. Ezenkívül a szóban forgó négy számla közül az egyik a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem utáni keltezésű. Továbbá az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy a használat

bizonyítékai csak azon árut érintik, amelyen feltüntették a „bud super strong” kifejezést és a fenti 137. pontban a T-225/06. sz. ügy keretében előadott érveléshez hasonló érveket hoz fel.

140 A T-309/06. sz. ügy keretében az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy a használat bizonyítékai csak azon árut érintik, amelyen feltüntették a „bud super strong” kifejezést és a fenti 137. pontban a T-225/06. sz. ügy keretében előadott érveléshez hasonló érveket hoz fel.

141 Azt állítja, hogy pontatlan a Budvar azon állítása, miszerint az OHIM a T-62/04. sz. ügy keretében az Elsőfokú Bíróság előtt elismerte, hogy a BUD megjelölés Franciaországban történő kielégítő használatát bizonyította. Az OHIM ez ügyben, amelyben ráadásul a bejelentett áruk különbözőek voltak, csupán meg kívánta erősíteni, hogy az eredetmegjelöléseket főszabály szerint a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett megjelöléseknek tekintették.

142 Negyedszer az Anheuser-Busch úgy véli, hogy a Budvar nem bizonyította kielégítő módon, hogy joga volt megtiltani a bejelentett védjegyet.

143 A francia joggal kapcsolatban az Anheuser-Busch általános jelleggel megjegyzi, hogy a Budvar nagyon homályosan hivatkozott a francia jog sok rendelkezésére, ami ellentétes a felszólaló 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerinti bizonyítási terhével.

144 Pontosabban, ami a szellemi tulajdonról szóló törvénynek a Budvar által hivatkozott rendelkezéseit illeti, az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy azok a védjegyek Franciaországban történő lajtromozásait érintik. Ezért azok nem relevánsak a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése keretében, amely egy védjegy használatának tilalmára vonatkozik.

145 Ami a fogyasztási törvény hivatkozott rendelkezéseit illeti, az Anheuser-Busch mindenekelőtt megjegyzi, hogy a Budvar először a T-225/06. és T-309/06. sz. ügy keretében hivatkozik az említett törvény L. 115-8. cikkére. Az Anheuser-Busch a T-225/06. sz. ügyben hozzáteszi, hogy mivel a nemzeti jog ténykérdés, e rendelkezésre való hivatkozás új ténynek minősül, és következésképpen azt az Elsőfokú Bíróság nem veheti figyelembe.

146 A mezőgazdasági törvénynek a fogyasztási törvény L. 115-5. cikkében megismételt L. 641-2. cikkével kapcsolatban az Anheuser-Busch a részben vagy teljesen eltérő árukra és szolgáltatásokra vonatkozó T-255/06., T-257/06. és T-309/06. sz. ügyekben először megállapítja, hogy a Budvar nem nyújtott be bizonyítékot a szóban forgó eredetmegjelölés francia területen fennálló bármilyen hírnevével kapcsolatban. Az Anheuser-Busch e tekintetben utal az Elsőfokú Bírósághoz a T-60/04. sz. ügyben benyújtott beadványára, amelyet mellékletként csatolt. Másodszor – a Budvar szerint a többek között a sörhöz „hasonló” szolgáltatásokat érintő T-257/06. sz. ügyben – az Anheuser-Busch úgy véli, hogy a felszólaló állításai megalapozatlanok. Különösen az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy a „szolgáltatások” (a Budvar által említett, 42. osztályba tartozó „éttermek, bárok és tavernák szolgáltatásai”) nem lehetnek a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének értelmében vett „hasonló áruk”. Ez összhangban van a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló megállapodásával (TRIPs), amely csak az árukkal kapcsolatos földrajzi jelzések oltalmát érinti. A mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkében alkalmazott „hasonló” kifejezés azon árukra vonatkozik, amelyek ugyanazon árukategóriába tartoznak, azonban amelyek nem ugyanazon minőségi kritériumoknak felelnek meg, mint amelyeknek az eredetmegjelölés. A védjegyjogban az összetéveszthetőség keretében fennálló hasonlóság fogalmánál szűkebb fogalomról van szó. Ebben az utolsó összefüggésben az érintett áruk vagy szolgáltatások enyhe hasonlósága is vezethet összetéveszthetőséghez. Mindenesetre a 42. osztályba tartozó „éttermek,

bárok és tavernák szolgáltatásai" nem hasonlítanak a sörhöz. Az Anheuser-Busch e tekintetben utal különösen az Elsőfokú Bíróság T-33/03. sz., Osotspa kontra OHIM – Distribution & Marketing (Hai) ügyben 2005. március 9-én hozott ítéletére (EBHT 2005., II-763. o.).

147 Az osztrák joggal kapcsolatban és a T-225/06., T-255/06. és T-309/06. sz. ügyek keretében az Anheuser-Busch előadja, hogy a Budvar nem mutatta be azon releváns rendelkezéseket, amelyekre hivatkozott. A kétoldalú egyezmény 7. cikkének (1) bekezdése, amelyre a Budvar több alkalommal is utalt, egyértelműen kimondja, hogy „valamennyi azon bírósági és közigazgatási intézkedés alkalmazandó, amelyeket azon szerződő állam jogszabálya alapján, amelyben az oltalmat kérik, előírnak […] az e jogszabály által meghatározott feltételek mellett." Az az egyetlen tény, hogy az említett egyezmény 9. cikkének (1) bekezdése alapján a bíróság előtt közvetlenül keresetet lehet indítani, nyilvánvalóan nem helyettesíthető a kereset jogalapjával.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

148 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Budvar azon érvelése, amellyel azt kívánja bizonyítani, hogy ő a hivatkozott jog jogosultja, valójában egy olyan ténybeli megállapítás, amely lehetővé teszi a fellebbezési tanács számára annak megállapítását, hogy a „bud" elnevezés nem eredetmegjelölés. Mivel a fellebbezési tanácsnak e következtetése az egyetlen jogalap első részének tárgyát képezi, nem kell vizsgálni a Budvar által a második résszel kapcsolatban előadott érvelést.

149 Egyebekben a Budvar két kifogást tesz, amelyek a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében szereplő feltételek fellebbezési tanács általi alkalmazását érintik. Az első kifogásában a Budvar azon feltételek fellebbezési tanács általi alkalmazását kérdőjelezi meg, amelyek a helyi jelentőségűt meghaladó kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkoznak. Második kifogásával a Budvar azon feltétel

fellebbezési tanács általi alkalmazását kérdőjelezi meg, amely a felszólalás alátámasztására hivatkozott megjelölésből származó jogra vonatkozik.

A helyi jelentőségűt meghaladó kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkozó első kifogásról

150 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a T-255/06. sz. ügy keretében az Anheuser-Busch Ausztriával kapcsolatban jelzi, hogy a Budvar a hivatkozott jog használatára vonatkozó bizonyítékokat az OHIM által előírt határidőn túl nyújtotta be. Az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy a 2868/95 rendelet 19. szabálya (4) bekezdésének és az OHIM gyakorlatának megfelelően e bizonyítékokat figyelmen kívül kell hagyni.

151 Azonban, feltéve hogy az Anheuser-Busch érveit az eljárási szabályzat 134. cikkének 2. §-ára alapított, független jogalapnak kell tekinteni, azt kell megállapítani, hogy ez a jogalap nem egyeztethető össze a beavatkozó saját kérelmeivel, és ezért el kell utasítani (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-278/04. sz., Jabones Pardo kontra OHIM – Quimi Romar [YUKI] ügyben 2006. november 16-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 44. és 45. pontját és a fenti 79. pontban hivatkozott AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS ügyben hozott ítéletének 220. pontját). Az Anheuser-Busch érveivel ugyanis lényegében a megtámadott határozat egy szempontját igyekszik vitatni, mivel a fellebbezési tanács a felszólalási osztállyal ellentétben nem találta úgy, hogy a szóban forgó dokumentumokat figyelmen kívül kell hagyni. Márpedig az Anheuser-Busch nem kérte az említett határozatnak az eljárási szabályzat 134. cikkének 3. §-a alapján történő hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását.

152 Mindenesetre, feltéve hogy a 2868/95 rendelet 19. szabálya és különösen annak (4) bekezdésének Anheuser-Busch által az állításainak alátámasztására hivatkozott változata alkalmazható a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének a keretében, meg kell

jegyezni, hogy e rendelkezést a 2005. július 25-én hatályba lépő, [2868/95 rendeletet] módosító, 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 172., 4. o.) vezette be, vagyis a Budvar felszólalási kérelmének és a hivatkozott jog Ausztriában történő használatára vonatkozó bizonyítékoknak a benyújtását követően. Márpedig emlékeztetni kell, hogy főszabály szerint a jogbiztonság elve kizárja, hogy valamely közösségi jogi aktus időbeli hatályának kezdete a jogi aktus kihirdetése előtti időpontra essék. Ettől kivételes esetben el lehet térni, ha a megvalósítandó cél ezt igényli, és ha az érdekeltek jogos bizalmát kellőképpen tiszteletben tartják (a Bíróság 98/78. sz. Racke-ügyben 1979. január 25-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 69. o.] 20. pontja és a 212/80–217/80. sz., Meridionale Industria Salumi és társai egyesített ügyekben 1981. november 12-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2735. o.] 10. pontja). Ez az ítélkezési gyakorlat, amint a Bíróság meghatározta, abban az esetben is irányadó, ha a visszaható hatályt nem maga a jogi aktus írja elő kifejezetten, hanem az a jogi aktus tartalmából következik (a Bíróság C-368/89. sz. Crispoltoni-ügyben 1991. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-3695. o.] 17. pontja; a C-487/01. és C-7/02. sz., Gemeente Leusden és Holin Groep egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-5337. o.] 59. pontja és a C-376/02. sz. „Goed Wonen" ügyben 2005. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-3445. o.] 33. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-357/02. sz., Freistaat Sachsen kontra Bizottság ügyben 2007. május 3-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1261. o.] 95. pontja). A jelen ügyben a 1041/2005 rendeletnek sem a szövege, sem annak általános szerkezete nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az említett rendelettel bevezetett rendelkezéseket visszaható hatállyal kellene alkalmazni.

153 Továbbá, mint ahogyan ez a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének szövegéből is következik, az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket a felek nem kellő időben terjesztettek elő. Ebből a szövegből az következik, hogy főszabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez a 40/94 rendelet rendelkezéseinek értelmében ezen előterjesztés kötve van, és az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie (a Bíróság C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2213. o.] 41. és 42. pontja). A jelen ügyben az Anheuser-Busch az állításainak az alátámasztása céljából nem hivatkozik a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének fellebbezési tanács általi megsértésére. Az Anheuser-Busch a 2868/95 rendelet 1041/2005 rendelettel bevezetett 19. szabályán kívül nem hivatkozik más rendeletek olyan rendelkezéseire sem, amelyek alapján meg lehetne állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak figyelmen kívül kellett hagynia a Budvar által Ausztriával kapcsolatban benyújtott dokumentumokat.

154 A fentiekből következik, hogy az Anheuser-Busch Ausztriával kapcsolatban annak megállapítására vonatkozó érvelését, hogy a Budvar a hivatkozott jog használatára vonatkozó bizonyítékokat az OHIM által előírt határidőn túl nyújtotta be, el kell utasítani.

155 Érdemben emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján a felszólalás „a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölésen” alapul.

156 E rendelkezésből két halmozott feltétel következik. Mindenekelőtt a szóban forgó megjelölést a „kereskedelmi forgalomban” kell használni. Majd a szóban forgó megjelölésnek olyan „jelentőségűnek” kell lennie, amely meghaladja a helyi mértéket.

157 A jelen ügyben a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének szövegéből következik, hogy a szóban forgó megjelölést „valóban” használni kell a kereskedelemben.

158 E tekintetben a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy nem volt értelmetlen analógia útján a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését és a 2868/95 rendelet 22. szabályát alkalmazni. Különösen a fellebbezési tanács jóváhagyta a felszólalási osztálynak a „tényleges” használatra vonatkozó bizonyíték megkövetelését érintő megközelítését. Ezen az alapon a fellebbezési tanács lényegében úgy vélte, hogy a Budvar által a „bud” eredetmegjelölés Ausztriában, Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában történő használatával kapcsolatban benyújtott bizonyítékok nem kielégítőek (a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatának [R 234/2005-2. sz. ügy] 24–31. pontja és utalásszerűen a többi megtámadott határozatban).

159 A megtámadott határozatok vizsgálata céljából különbséget kell tenni a szóban forgó megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltétel és annak jelentőségére vonatkozó feltétel között.

– A szóban forgó megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltételről

160 Mivel a fellebbezési tanács analógia útján alkalmazta a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó közösségi rendelkezéseket, emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése szerint a közösségi védjegy bejelentője kérheti annak igazolását, hogy a korábbi védjegyet ténylegesen használták azon a területen, ahol oltalomban részesült a felszólalás alapjául szolgáló védjegy bejelentésének a meghirdetését megelőző öt évben. A 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése alapján a védjegy használatának igazolására szolgáló nyilatkozatoknak és bizonyítékoknak az ellentartott védjegynek az árujegyzékében szereplő – a felszólalás alapjául szolgáló – áruk és szolgáltatások tekintetében való használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére kell irányulniuk.

161 Tényleges védjegyhasználat valósul meg, ha a védjegyet tényleges funkciójának megfelelően, tehát azon áruk és szolgáltatások eredetének azonosítása céljából használják, amelyekre lajstromozták, mégpedig annak érdekében, hogy megteremtsen és megőrizzen ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában egy piacot, az olyan jelképes jellegű használat kivételével, amelynek kizárólagos célja a védjegyhez fűződő jogok fenntartása (lásd a Bíróság C-234/06. P. sz., Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben 2007. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-7333. o.] 72. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Hogy a korábbi védjegy használata ténylegesnek minősüljön, nem szükséges, hogy a használat mennyiségileg mindig jelentős legyen. E használatnak azonban mennyiségileg kielégítőnek kell lennie (lásd ebben az értelemben a fenti 122. pontban hivatkozott La Mer Technology ügyben hozott végzés 21. és 22. pontját és az Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben hozott ítélet 73. pontját).

162 A korábbi védjegy tényleges használata követelményének az a jelentősége, hogy ha erre nincs bizonyíték, a felszólalást elutasítják. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna (a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése). Emlékeztetni kell szintén arra, hogy a közösségi védjegy árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatos tényleges használatának a Közösségben megszakítás nélkül öt éven át, igazolás nélkül történő elmulasztása a védjegy megszűnéséhez vezethet (a 40/94 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése és 50. cikke (1) bekezdésének a) pontja). A 89/104 irányelv 12. cikke a nemzeti védjegyekkel kapcsolatban hasonló rendelkezéseket tartalmaz.

163 Márpedig a korábbi védjegy tényleges használata bizonyításának céljai és feltételei eltérnek a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alá tartozó megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használata bizonyításának céljaitól és feltételeitől, különösen amennyiben – mint ahogy a jelen ügyben is – a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott eredetmegjelölésről vagy kétoldalú egyezmény alapján oltalom alatt álló elnevezésről van szó.

164 E tekintetben először meg kell állapítani, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem érinti a felszólalás alátámasztása céljából hivatkozott megjelölés „tényleges” használatát.

165 Másodszor a 40/94 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése, a 89/104 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése keretében a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság egyértelműen úgy vélték, hogy a megjelölés használatára a „gazdasági tevékenység körében” került sor, lévén, hogy a gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében történik és nem magáncélú használat során (a Bíróság fenti 107. pontban hivatkozott Arsenal Football Club ügyben hozott ítéletének 40. pontja; a C-48/05. sz. Adam Opel ügyben 2007. január 25-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1017. o.] 18. pontja; a Bíróság C-325/06. P. sz., Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ügyben 2007. március 20-án hozott végzésének [EBHT 2007., I-44. o.] 32. pontja és a Bíróság C-17/06. sz. Céline-ügyben 2007. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-7041. o.] 17. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-195/00. sz., Travelex Global and Financial Services és Interpayment Services kontra Bizottság ügyben 2003. április 10-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1677. o.] 93. pontja és a fenti 107. pontban hivatkozott Galileo International Technology kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 114. pontja). Annak meghatározásáról van ugyanis szó, hogy a szóban forgó megjelölés kereskedelmi használat tárgyát képezi-e (Ruiz-Jarabo

Colomer főtanácsnok fent hivatkozott Arsenal Football Club ügyben hozott ítéletre vonatkozó indítványának [EBHT 2002., II-10275. o.] 62. pontja).

166 Harmadszor a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében bizonyos megjelölések nem veszthetik el a hozzájuk fűződő jogokat, annak ellenére sem, hogy nem képezik „tényleges" használat tárgyát. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy mindaddig, amíg a származási országban eredetmegjelölésként oltalom alatt áll, nem lehet a Lisszabon Megállapodás alapján lajstromozott eredetmegjelölést úgy tekinteni, hogy az szokásossá vált. Ezenkívül az eredetmegjelölés oltalma biztosított, anélkül hogy a megújítására szükség lenne (a Lisszaboni Megállapodás 6. cikke és 7. cikkének (1) bekezdése). Ez nem jelenti azt, hogy megengedett, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján hivatkozott megjelölést ne használják. Azonban a felszólalónak elegendő csak azt bizonyítania, hogy a szóban forgó megjelölés használata gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében történik, anélkül hogy a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése, illetve a 2868/95 rendelet 22. szabálya értelmében és az e rendelkezésekben rögzített feltételek alapján bizonyítania kellene az említett megjelölés tényleges használatát. Az ezzel ellentétes értelmezés azt eredményezné, hogy a 8. cikk (4) bekezdésében említett megjelölésekre a kimondottan a védjegyekhez és az azok oltalmának mértékéhez kapcsolódó feltételek vonatkoznának. Hozzá kell tenni, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontjától eltérően a felszólalónak a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében még azt is bizonyítania kell, hogy a szóban forgó megjelölés az érintett tagállam joga alapján biztosítja számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

167 Negyedszer és főképp a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének és a 2868/95 rendelet 22. szabályának analógia útján a jelen ügyre való alkalmazása során a fellebbezési tanács többek között külön-külön elemezte a szóban forgó megjelölés Ausztriában, Franciaországban, Olaszországban és Portugáliában történő használatát, vagyis minden olyan területre vonatkozóan, amelyen a Budvar szerint a „bud" elnevezés oltalom alatt áll. Ez ahhoz vezetett, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatára (R 234/2005-2. sz. ügy) vonatkozó eljárás keretében a Budvar által benyújtott bizonyítékokat, amely eljárás a szóban forgó elnevezés Benelux-államokban, Spanyolországban és az Egyesült Királyságban történő használatára vonatkozó többi megtámadott határozat alapját képezte. Márpedig a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének szövegéből nem derül ki, hogy a szóban forgó megjelölést azon a területen kell használni, amelynek a jogára az említett

megjelölés oltalmának az alátámasztása céljából hivatkoznak. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alá tartozó megjelölések, különösen a jelen ügyben szóban forgó elnevezések, oltalom alatt állhatnak egy meghatározott területen, jóllehet azokat ott nem, csak más területen használják.

168 A fentiekre tekintettel a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy döntött, hogy analógia útján a korábbi védjegy „tényleges" használatára vonatkozó közösségi rendelkezéseket különösen annak meghatározása céljából alkalmazza, hogy a szóban forgó megjelölések „kereskedelmi forgalomban" történő használat tárgyát képezik-e, és mindezt külön-külön Ausztriával, Franciaországgal, Olaszországgal és Portugáliával kapcsolatban tette. A fellebbezési tanácsnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a Budvar által a közigazgatási eljárás során benyújtott bizonyítékok a szóban forgó megjelölés gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében történő és nem magáncélú használatát tükrözték-e, az e használattal érintett területre való tekintet nélkül. A fellebbezési tanács által vétett módszertani hiba a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését csak akkor igazolhatja, ha a Budvar bizonyítja, hogy a szóban forgó megjelöléseket a kereskedelmi forgalomban használták.

169 E tekintetben fontos hangsúlyozni, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének értelmében a felszólalás egy kereskedelmi forgalomban „használt" megjelölésen alapul. Az Anheuser-Busch állításával ellentétben e rendelkezésből nem következik, hogy a felszólalónak bizonyítania kell, hogy a szóban forgó megjelölést a közösségi védjegybejelentés előtt használták. Legfeljebb azt lehet megkövetelni – a korábbi védjegyek esetében előírtakhoz hasonlóan és a korábbi jognak kizárólag a felszólalási eljárással előidézett használatának az elkerülése érdekében –, hogy a szóban forgó megjelölést a védjegybejelentés *Közösségi Védjegyértesítőben* történő meghirdetése előtt használják.

170 A jelen ügyben a közösségi védjegybejelentéseket 1998. december 7-én (lajstromozás iránti 2. sz. kérelem), a 2000. május 2-án (lajstromozás iránti 1. sz. kérelem), 2001. február 26-án (lajstromozás iránti 3. sz. kérelem) és 2001. március 5-én (lajstromozás iránti 4. sz. kérelem) hirdették meg.

171 A fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatában (R 234/2005-2. sz. ügy) említett, a Budvar által benyújtott dokumentumok osztrák sajtókivonatokból (1997), Ausztriában, Franciaországban és Olaszországban (1997-től 2000-ig) kibocsátott számlákból állnak, amelyeket adott esetben a Budvar alkalmazottainak vagy ügyfeleinek ünnepélyes írásbeli nyilatkozatai kísérnek.

172 Hozzá kell tenni, hogy e dokumentumokon kívül a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatára vonatkozó eljárás (R 234/2005-2. sz. ügy) keretében, amely eljárás a többi megtámadott határozat alapját képezte, a Budvar 2002. január 31-én benyújtott az OHIM-nak Spanyolországban (2000) és az Egyesült Királyságban (1998) kibocsátott számlákat, valamint a Brüsszelben létrehozott „Monde Sélection – Institut international pour les sélections de la qualité" által (1999-től 2001-ig) odaítélt jutalmakat is.

173 A Budvar által benyújtott dokumentumok így az 1997-től 2001-ig tartó időszakot fedik le. Az 1997-re és 1998-ra vonatkozó dokumentumok felhasználhatók a lajstromozás iránti 2. sz. kérelem alátámasztására. Az 1999-re vonatkozó dokumentumok ezenkívül felhasználhatók a lajstromozás iránti 1. sz. kérelem esetében. A többi dokumentum felhasználható a lajstromozás iránti többi kérelem esetében is. Ebből következik, hogy e dokumentumok, bizonyító erejüktől függően, alkalmasak annak bizonyítására, hogy a szóban forgó eredetmegjelölést a kereskedelmi forgalomban „használták".

174 Érdemben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy e dokumentumok olyan termékre utalnak, amelyeken a „bud strong" vagy a „bud super strong" kifejezés szerepel, tehát amelyeken nem csak a „bud" kifejezést tüntették fel, amint a fellebbezési tanács helyesen meg is jegyezte. Azonban a „strong" vagy „super strong" kifejezéseket a „bud" kifejezéssel együtt használva akár az angol nyelvű, akár más fogyasztó könnyen úgy értheti, mint amely „erős"-et vagy „szuper erős"-et jelent. A fogyasztó e kifejezéseket bizonyos minőség leírásaként észleli, amelyet a termelő a szóban forgó termékekhez,

vagyis a sörökhöz kíván társítani. Továbbá a sörösüvegek matricái, amelyeket benyújtottak, világosan mutatják, hogy a „bud" kifejezés nagy betűkkel középen helyezkedik el, míg a „super" és a „strong" kifejezéseket a „bud" kifejezés alatt kis betűkkel tüntették fel. Figyelembe véve ezen elemeket, a „super" és „strong" kifejezésekkel való kiegészítés nem módosítja az érintett elnevezéssel kapcsolatban a „bud" kifejezés szerepét, vagyis a szóban forgó termékek földrajzi eredetének a jelzését, amint a Budvar állítja.

175 Továbbá egy termék földrajzi eredetének jelzésére szolgáló jelölés a védjegyhez hasonlóan használható a kereskedelmi forgalomban (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-100/02. sz. Gerolsteiner Brunnen ügyben 2004. január 7-én hozott ítéletét [EBHT 2004., I-691. o.]). Ez nem jelenti azt, amint a fellebbezési tanács a megtámadott határozatokban állítja, hogy az érintett elnevezést „védjegyként" használják, és ezért elveszti az elsődleges funkcióját. Ez a következtetés független a fellebbezési tanács által megjegyzett azon ténytől, hogy a Budvar egy BUD védjegynek is jogosultja, amely ráadásul nem képezi e jogvita jogi vagy ténybeli keretének a részét. A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján elegendő azt megállapítani, hogy a felszólalás céljából hivatkozott megjelölést a kereskedelmi forgalomban használják. Az a tény, hogy e megjelölés hasonló egy védjegyhez, egyáltalán nem jelenti azt, hogy azt nem használják a kereskedelmi forgalomban. Ráadásul meg kell állapítani, hogy az OHIM és az Anheuser-Busch nem határozzák meg egyértelműen, hogy mennyiben használják a BUD megjelölést „védjegyként". Különösen semmi nem utal arra, hogy a szóban forgó termékeken elhelyezett „bud" kifejezés sokkal inkább a termék kereskedelmi eredetére, mint annak földrajzi eredetére utalna, amint a Budvar állítja. Továbbá meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó termékek matricáin, ahogyan az OHIM-hoz benyújtott iratokból kitűnnek, és amint a tárgyalás során azt megerősítették, a „bud" kifejezés alatt feltüntetik a termelő vállalkozás nevét is, a jelen esetben a Budějovický Budvart.

176 Végül az Anheuser-Busch azon érvével kapcsolatban, miszerint bizonyos számlákon szerepel a „Free of charge" kifejezés, elegendő megállapítani, hogy e kifejezés a Budvar által benyújtott dokumentumok egy részére vonatkozik csak. Ez nem érinti a többi benyújtott dokumentum bizonyító erejét. Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a szóban forgó szállítások díjmentesek voltak, ez nem jelenti azt, hogy a magánterület

alá tartoznak. Mivel ugyanis a szóban forgó szállítások kereskedőkhöz történtek, amint ez az érintett számlákból is kitűnik, és amit az Anheuser-Busch nem vitatott, e szállítások történhettek a gazdasági előnyre törekvő kereskedelmi tevékenység keretében, vagyis új piacok meghódítása céljából.

177 A fentiek fényében és figyelemmel a Budvar által az OHIM-hoz benyújtott összes dokumentumra, meg kell állapítani, hogy a Budvar szolgáltatott arra vonatkozó bizonyítékot, hogy a szóban forgó megjelöléseket a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében vett kereskedelmi forgalomban használták, ami ellentétes a fellebbezési tanács következtetésével.

178 Ezért helyt kell adni a Budvar erre vonatkozó kifogásának.

– A szóban forgó megjelölés jelenőségére vonatkozó feltétel

179 Bár a fellebbezési tanács nem foglalkozott kifejezetten a szóban forgó megjelölés jelentőségével, kapcsolatot állapít meg e feltétel és az említett megjelölés használatának bizonyítékára vonatkozó feltétel között. Különösen a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud" eredetmegjelölés franciaországi használata vizsgálatának a keretében a fellebbezési tanács megállapította, hogy a „franciaországi használat bizonyítéka nem elegendő azon jog fennállásának a bizonyításához, amelynek a jelentősége nem csupán helyi" (a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatának [R 234/2005-2. sz. ügy] 30. pontja és utalásszerűen a többi megtámadott határozatban).

180 Márpedig a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének olvasatából az állapítható meg, hogy ez a rendelkezés a szóban forgó megjelölés jelentőségére és nem annak használatának a jelentőségére vonatkozik. A szóban forgó megjelölés jelentősége a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében az oltalmának a földrajzi kiterjedését foglalja magában. Ez utóbbi nem lehet csupán helyi. Ebben az esetben egy közösségi védjegybejelentéssel szembeni felszólalás nem lehet sikeres. A 40/94 rendelet „Helyi jelentőségű korábbi jogok" című 107. cikke kimondja továbbá, hogy „[k]izárólag egy meghatározott területre érvényes korábbi jog jogosultja felléphet a közösségi védjegynek az azon a területen való használata ellen, ahol az ő joga védelemben részesül, feltéve hogy az érintett tagállam jogszabályai erre lehetőséget biztosítanak". A jog hatálya tehát szorosan kapcsolódik azon területhez, amelyen e jog oltalom alatt áll.

181 Ilyen körülmények között a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor Franciaország tekintetében kapcsolatot létesített az érintett megjelölés használatára vonatkozó bizonyíték és azon tényre vonatkozó feltétel között, hogy a szóban forgó jognak a helyi jelentőségűt meghaladó mértékűnek kell lennie. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a hivatkozott korábbi jogok jelentősége meghaladja a helyi mértéket annyiban, amennyiben azok oltalma a Lisszaboni Megállapodás 1. cikkének (2) bekezdése és a kétoldalú egyezmény 1. cikke alapján túlterjed a származási területükön.

182 A fentiekben leírt okok alapján helyt kell adni – mint megalapozottnak – az egyetlen jogalap második része első kifogásának.

183 Mivel a fellebbezési tanács azon a véleményen is volt, hogy a Budvar nem szolgáltatott bizonyítékot arra, hogy a szóban forgó megjelölések biztosítják számára a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát, és mivel a fellebbezési tanács e következtetése elegendő lehet a felszólalás elutasításának az igazolásához, az alábbiakban meg kell vizsgálni az egyetlen jogalap második részének második kifogását.

A felszólalás alátámasztására hivatkozott megjelölésből származó jogra vonatkozó második kifogásról

184 Emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján a megjelölésre irányadó közösségi jog vagy a tagállami jogszabályok szerint e megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

185 Minthogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése a viszonylagos kizáró okokról szóló részben található, valamint figyelemmel a rendelet 74. cikkére is, a felszólalót terheli az OHIM előtt a bizonyítási kötelezettség arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

186 A jelen ügyben a Budvar felszólalásának alátámasztására a nemzeti jog egyes rendelkezéseire hivatkozott. Nem hivatkozott azonban egyetlen közösségi jogszabályra sem.

187 Ebben az összefüggésben különösen a hivatkozott nemzeti szabályozást és az érintett tagállamban hozott bírósági határozatokat kell figyelembe venni. Ez alapján a felszólalónak kell bizonyítania azt, hogy a szóban forgó megjelölés a hivatkozott tagállami jog hatálya alá tartozik, és hogy az alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát. Hangsúlyozni kell, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében a felszólaló bizonyítékait a lajstromozásra bejelentett közösségi védjegyre tekintettel kell figyelembe venni (a fenti 79. pontban hivatkozott AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS ügyben hozott ítélet 85–89. pontja).

188 A jelen ügyben a fellebbezési tanács azon a véleményen volt, hogy a fellebbezést azon indokkal is el kell utasítani, hogy a Budvar nem bizonyította, hogy a szóban forgó

megjelölések biztosítják számára a „bud” kifejezés Ausztriában vagy Franciaországban védjegyként történő használata megtiltásának a jogát.

189 Konkrétabban Ausztriával kapcsolatban a fellebbezési tanács megjegyzi, hogy a Handelsgericht Wien a 2004. december 8-i ítéletével elutasított egy, a „bud” kifejezés Anheuser-Busch által értékesített sörrel kapcsolatban történő használatának a megtiltására vonatkozó kötelezés iránti kérelmet. Ezen ítéletet 2005. április 21-én megerősítette az Oberlandesgericht Wien. Az ítéletek azon következtetésen alapultak, hogy a „bud” kifejezés nem egy hely neve, és a Cseh Köztársaságban a fogyasztók nem a České Budějovicéből származó sör megnevezéseként értik. Bár az Oberlandesgericht Wien ítélete az Oberster Gerichtshof (ausztriai legfelsőbb bíróság) előtti fellebbezés tárgyát képezi, a fellebbezési tanács megjegyzi, hogy ez az ítélet a fenti 65. pontban hivatkozott Budejovický Budvar ügyben egy előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés keretében hozott ítéleten és olyan ténybeli megállapításokon alapul, amelyeknek egy legfelsőbb fokú bíróság általi felülvizsgálata kevésbé valószínű. A fellebbezési tanács arra a következtetésre jut, hogy a Budvarnak nem volt joga megtiltani az Anheuser-Busch számára a BUD védjegy Ausztriában történő használatát (a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatának [R 234/2005-2. sz. ügy] 32. pontja és utalásszerűen a többi megtámadott határozatban).

190 Franciaországgal kapcsolatban a fellebbezési tanács megjegyzi, hogy a „bud” eredetmegjelölést 2004. június 30-án érvénytelennek nyilvánította a strasbourgi Tribunal de grande instance azzal az indokkal, hogy a sör olyan ipari termék, amely az egész világon gyártható. Bár ezen ítélet fellebbezési eljárás tárgyát képezi, a fellebbezési tanács arra a következtetésre jut, hogy a Budvar abban az időpontban nem tudta megakadályozni az Anheuser-Busch forgalmazóját a sör BUD védjegy alatt történő franciaországi értékesítésében (a fellebbezési tanács 2006. június 14-i határozatának [R 234/2005-2. sz. ügy] 33. és 34. pontja és utalásszerűen a többi megtámadott határozatban).

191 Előzetesen hangsúlyozni kell, hogy az Ausztriára vonatkozó következő indokok a T-257/06. sz. ügy kivételével valamennyi ügyre érvényesek, amelyben nem volt szó a kétoldalú egyezményről.

192 Először meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács csupán utalt az Ausztriában és Franciaországban hozott bírósági határozatokra annak megállapítása céljából, hogy a Budvar nem szolgáltatott bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó megjelölés biztosította számára egy későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát. Márpedig, ugyan az érintett országokban hozott bírósági határozatok a fentiekben megállapítottaknak megfelelően különösen fontosak, figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a jelen ügyben egyik Ausztriában vagy Franciaországban hozott bírósági határozat sem jogerős. Ilyen körülmények között a fellebbezési tanács nem hivatkozhatott kizárólag e határozatokra a megállapításának alátámasztására. A fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a Budvar által hivatkozott nemzeti jogi rendelkezéseket is, beleértve a Lisszaboni Megállapodást és a kétoldalú egyezményt. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy Franciaországgal kapcsolatban a Budvar az OHIM előtt a mezőgazdasági törvény, a fogyasztási törvény és a szellemi tulajdonról szóló törvény számos rendelkezésére hivatkozott. Ausztriával kapcsolatban az OHIM rendelkezett az e tagállamban elfogadott bírósági határozatokkal és következésképpen tehát – az Anheuser-Busch állításával ellentétben – a hivatkozott nemzeti jog alapján a Budvar által benyújtott keresetek jogalapjával. Továbbá a Budvar az OHIM előtti eljárás során megjegyezte, hogy a kétoldalú egyezmény 9. cikke alapján rendelkezett azzal a joggal, hogy az osztrák bíróságok előtt közvetlenül keresetet indítson. Ráadásul a Budvar a felszólalásának a keretében említette a védjegyekre és a tisztességtelen versenyre vonatkozó osztrák szabályozás rendelkezéseit.

193 Másodszor Ausztriával kapcsolatban a fellebbezési tanács megjegyezte, hogy az Oberlandesgericht Wien 2005. április 21-i ítélete alapján a „bud” kifejezés nem egy hely neve, és a Cseh Köztársaságban a fogyasztók nem a České Budějovicéből származó sör megnevezéseként értik. A fellebbezési tanács szerint ezen ítélet olyan ténybeli megállapításokon alapul, amelyeknek egy legfelsőbb bíróság általi felülvizsgálata kevésbé valószínű. Márpedig az eljárás során benyújtott iratokból kitűnik, az Oberlandesgericht Wien ítéletét megsemmisítette egy Oberster Gerichtshof által 2005. november 29-én, vagyis a megtámadott határozatok elfogadását megelőzően hozott ítélet (a T-225/06. sz. ügyben benyújtott keresetlevél 14. mellékletének 297. és azt követő oldalai). Ezen ítéletében az Oberster Gerichtshof úgy vélte, hogy az elsőfokú és a fellebbviteli bíróság nem vizsgálták meg, hogy a cseh fogyasztók a „bud” kifejezést a sörrel kapcsolatban egy hely vagy egy térség megjelölésének értik-e, és csupán azt állapították meg, hogy a „bud” név nem társul a Cseh Köztársaságban található egyetlen adott térséghez vagy helységhez sem. Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács állításai az Oberlandesgericht Wien megállapításain alapulnak, amelyeket az Oberster Gerichtshof megkérdőjelezett. Az Oberster Gerichtshof ítéletét valóban nem továbbították a fellebbezési tanácsnak, mivel a Budvar fellebbezési tanács előtti utolsó írásbeli eljárási dokumentuma, vagyis a válasza, 2005. november 14-i keltezésű. A Budvar azonban benyújtotta a fellebbezési tanácsnak az Oberster Gerichtshofhoz benyújtott fellebbezésének egy másolatát, amint ez az OHIM irataiból kiderül. E tekintetben emlékeztetni kell, hogy az OHIM-nak hivatalból kell tájékozódnia – az erre

megfelelőnek tartott módon – az illető tagállam nemzeti jogáról, amennyiben az erre vonatkozó információk szükségesek az illető lajstromozást kizáró ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez. Az OHIM által végzett vizsgálat ténybeli alapjának korlátozottsága ugyanis nem zárja ki, hogy a felszólalási eljárás során a felek által kifejezetten előterjesztett tényeken felül a fellebbezési tanács köztudomású – azaz bárki által megismerhető vagy általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhető – tényeket figyelembe vegyen (a fenti 96. pontban hivatkozott PICARO-ügyben hozott ítélet 29. pontja és a fenti 88. pontban hivatkozott ATOMIC BLITZ ügyben hozott ítélet 35. pontja).

194 Hozzá kell tenni, hogy az Oberster Gerichtshof visszautalta a szóban forgó ügyet az elsőfokú bíróság elé, aki egy 2006. március 22-én, vagyis még a megtámadott határozatok elfogadását megelőzően hozott ítélettel ismét elutasította a Budvar kérelmét (a T-225/06. sz. ügyben benyújtott keresetlevél 14. mellékletének 253. és azt követő oldalai). Azonban a fellebbezésben 2006. július 10-én, vagyis a megtámadott határozatokat követően hozott ítéletével az Oberlandesgericht Wien úgy vélte, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor elutasította a Budvar által kért szakvéleményt. Ilyen körülmények között a Oberlandesgericht Wien visszautalta az ügyet az elsőfokú bíróság elé, meghatározva azt, hogy szakértőt kell kinevezni lényegében annak megállapítására, hogy a cseh fogyasztók a „bud" jelzéshez a sört társítják-e, és igenlő válasz esetén, hogy e jelzést a sör származásával kapcsolatban lehet-e egy meghatározott helyre, térségre vagy egy országra történő utalásként észlelni (a T-225/06. sz. ügyben benyújtott keresetlevél 14. mellékletének 280. és azt követő oldalai).

195 Harmadszor Franciaországgal kapcsolatban a fellebbezési tanács arra a tényre támaszkodott, hogy a Budvar abban az időpontban nem tudta megakadályozni az Anheuser-Busch forgalmazóját a sör BUD védjegy alatt történő franciaországi értékesítésében. Azonban a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdéséből nem következik, hogy a felszólalónak bizonyítania kell, hogy már ténylegesen megtiltotta egy későbbi védjegy használatát. A felszólalónak csak azt kell bizonyítania, hogy rendelkezik ilyen joggal.

196 Ezenkívül a fellebbezési tanács megjegyzésével ellentétben, a Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud” eredetmegjelölést nem érvénytelenítette a strasbourgi Tribunal de grande instance. Ahogy e bíróság ítéletéből egyértelműen kitűnik, kizárólag a „bud” eredetmegjelölés francia területen fennálló „hatályát” érvénytelenítették a Lisszaboni Megállapodás irányadó rendelkezéseinek megfelelően. Emlékeztetni kell arra is, a strasbourgi Tribunal de grande instance ítélete fellebbezés tárgyát képezi, és e fellebbezésnek halasztó hatálya van.

197 Ráadásul a fenti 108. pontban hivatkozott BUD-ítélet alapjául szolgáló ügyek keretében az OHIM második fellebbezési tanácsa már döntött a francia jog azon irányadó rendelkezéseiről, amelyek lehetővé teszik a jelen esetben a „bud” eredetmegjelölés Franciaországban történő oltalmát.

198 Végül, amint az OHIM szervei előtt benyújtott dokumentumokból kitűnik, az INPI legalább két (1987. december 3-án és 2001. április 30-án kézbesített) ellenvetést bocsátott ki Franciaországban az Anheuser-Buschnak a BUD védjegy sör tekintetében való lajstromozása iránti két kérelmével szemben. Ilyen körülmények között az Anheuser-Busch visszavonta a sörrel kapcsolatos lajstromozás iránti kérelmeit. Ezen ellenvetések, még ha azokat közigazgatási szervek is fogalmazták meg, és bár nem vonatkoznak kimondottan a későbbi védjegy használatának a megtiltásával kapcsolatos eljáráshoz, nem tűnnek teljesen irrelevánsnak a szóban forgó nemzeti jog megértése szempontjából.

199 Ezen okok összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács tévedett, amikor nem vette figyelembe az összes releváns ténybeli és jogi elemet annak meghatározása céljából, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján az érintett tagállam joga biztosítja-e a Budvarnak a későbbi védjegy használata megtiltásának a jogát.

200 Hozzá kell tenni, hogy ugyan a fellebbezési tanács elemezte az osztrák és a francia jogot, bár úgy vélte, hogy a szóban forgó elnevezéseket nem használták „ténylegesen" Ausztriában és Franciaországban, nem végezte el ugyanezt Olaszországgal és Portugáliával kapcsolatban. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az OHIM és az Anheuser-Busch írásbeli beadványában szereplő állításaival ellentétben semmi sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Budvar a felszólalásának céljából az Elsőfokú Bíróság előtt lemondott az Olaszországgal és Portugáliával kapcsolatban eredetileg hivatkozott jogokról. A Budvar kizárólag a megtámadott határozatok jogszerűségét vitatta, amelyek az osztrák és a francia jog vizsgálatára korlátozódtak.

201 Ezen okok összességére tekintettel helyt kell adni – mint megalapozottnak – az egyetlen jogalap második részének és ennek következtében az egyetlen jogalapnak, illetve a keresetnek összességében.

202 Ezért a megtámadott határozatokat hatályon kívül kell helyezni.

A költségekről

203 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Továbbá ugyanezen cikk alapján több pervesztes fél esetén az Elsőfokú Bíróság határoz a költségek megosztásáról.

204 A jelen ügyben az OHIM és az Anheuser-Busch pervesztes lett, mivel a megtámadott határozatokat, a Budvar kérelmének megfelelően, hatályon kívül kell helyezni.

205 Ugyanakkor a Budvar az Elsőfokú Bíróság előtti írásbeli beadványaiban nem kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére. A Budvar mindazonáltal a tárgyaláson jelezte, hogy azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az OHIM-ot és az Anheuser-Buscht kötelezze az összes költség viselésére.

206 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, az a tény, hogy a pernyertes fél nem kérte a költségek megtérítését a tárgyalásig, nem akadályozza a Bíróságot abban, hogy azokat megítélje (a Bíróság 113/77. sz., NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ügyben 1979. március 29-én hozott ítélete [EBHT 1979., 1185. o.]; az Elsőfokú Bíróság T-64/89. sz., Automec kontra Bizottság ügyben 1990. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1990., II-367. o.] 79. pontja; a fenti 151. pontban hivatkozott YUKI-ügyben hozott ítéletének 75. pontja és a T-291/03. sz., Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano kontra OHIM – Biraghi [GRANA BIRAGHI] ügyben 2007. szeptember 12-hozott ítéletének [EBHT 2007., II-3081. o.] 92. pontja).

207 Ilyen körülmények között az OHIM-ot a saját költségein kívül a Budvar költségei két harmadának a viselésére és az Anheuser-Buscht a saját költségein kívül a Budvar költségei egy harmadának a viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság T-225/06., T-255/06., T-257/06. és T-309/06. ügyeket ítélethozatal céljából egyesíti.

2) Az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsa által 2006. június 14-én (R 234/2005-2. sz. ügy), 2006. június 28-án (R 241/2005-2. sz. és R 802/2004-2. sz. ügyek) és 2006. szeptember 1-jén (R 305/2005-2. sz. ügy) a Budějovický Budvar, národní podnik és az Anheuser-Busch, Inc. közötti felszólalási eljárás ügyében hozott határozatokat.

3) Az Elsőfokú Bíróság az OHIM-ot kötelezi a saját költségein kívül a Budějovický Budvar, národní podnik költségei két harmadának a viselésére.

4) Az Elsőfokú Bíróság az Anheuser-Buscht kötelezi a saját költségein kívül a Budějovický Budvar, národní podnik költségei egy harmadának a viselésére.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. december 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér . . . . . II - 3564

A – A nemzetközi jog . . . . . II - 3564

B – A közösségi jog . . . . . II - 3570

A jogvita előzményei . . . . . II - 3572

A – Az Anheuser-Busch által benyújtott közösségi védjegybejelentések . . . . . II - 3572

B – A közösségi védjegybejelentések elleni felszólalások . . . . . II - 3576

C – A felszólalási osztály határozata . . . . . II - 3577

D – Az OHIM második fellebbezési tanácsának a határozatai . . . . . II - 3579

Az eljárás és a felek kérelmei . . . . . II - 3581

A jogkérdésről . . . . . II - 3584

A – A Budvar egyes kereseti kérelmeinek az elfogadhatóságáról és hatásosságáról . . . . II - 3584

B – Az ügy érdeméről . . . . . II - 3585

1. A „bud” eredetmegjelölés érvényességére vonatkozó első részről . . . . . II - 3586

a) A felek érvei . . . . . II - 3586

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3597

A Lisszaboni Megállapodás alapján lajstromozott „bud” eredetmegjelölésről . . . . . II - 3599

A kétoldalú egyezmény alapján oltalom alatt álló „bud” elnevezés . . . . . II - 3602

2. A 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdése feltételeinek az alkalmazásáról szóló második részről . . . . . II - 3605

a) A felek érvei . . . . . II - 3605

A Budvar érvei . . . . . II - 3605

– Azon feltételről, hogy a felszólalónak kell a hivatkozott korábbi jog jogosultjának lennie . . . . . II - 3605

– A hivatkozott korábbi jog kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltételről . . . . . II - 3606

– A szóban forgó elnevezésből származó jogra vonatkozó feltételről . . . II - 3609

Az OHIM érvei . . . . . II - 3613

Az Anheuser-Busch érvelése . . . . . II - 3615

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3621

A helyi jelentőségűt meghaladó kereskedelmi forgalomban történő használatra vonatkozó első kifogásról . . . . . II - 3622

– A szóban forgó megjelölés kereskedelmi forgalomban történő használatára vonatkozó feltételről . . . . . II - 3625

– A szóban forgó megjelölés jelenőségére vonatkozó feltétel . . . . . II - 3631

A felszólalás alátámasztására hivatkozott megjelölésből származó jogra vonatkozó második kifogásról . . . . . II - 3633

A költségekről . . . . . II - 3638